

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Αρ. 412

Ερ. 904

**ΚΗΛΙΔΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ
ΕΞΑΜΕΙΦΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΣ ΨΗΚΤΡΑΣ**

Δόντια πλέον λευκά.

κατά 3 αποχρώσεις
εις 3 ημέρας.

Δεν υπάρχει τώρα πλέον δικαιολογία
διὰ τὰ ἔχει τις ἀκόμη δόντια κίτρινα-
σμένα, ἐκχρωματισμένα, χαλασμένα.
Πράγματι ἡ ἐπιστήμη ἀνεκάλυψε τὸ
μυστὸν τῆς περιποίησης κατὰ 95% τὴν
αἰτίαν ὅλων τῶν παθήσεων τῶν ὀδόν-
των καὶ τῶν οἰλῶν, τὰ ἑκατομύρια
τῶν μικροβίων ἅτινα λυμάνονται τὸ
στόμα εἰς ἐκείτην ἐλαστικὴν. Ἕναι ἡ
μέθοδος Κολυνὸς ἐπὶ ἑξῆς ψήκτρας.
Ἡς τρεῖς ἡμέρας ἀκριβῶς τὰ δόντια
εἰς θά γίνονται λευκότερα κατὰ τρεῖς
ἀποχρώσεις. Ἡ Κολυνὸς εἶναι μο-
ναδική.

Εὐθὺς ὡς εἰσέλθῃ εἰς τὸ στόμα μετα-
βάλλεται εἰς ἓνα ἀφρόν ἀντισηπτικὸν
καὶ δροσιτικὸν ὅστις διόδου εἰς
ἐκαστὴν κοιλότητα, σχισμὴν καὶ ῥωγ-
μὴν. Καταστρέφει τὰ ἐπικίνδυνα μι-
κροβία τοῦ στόματος κατὰ ἑκατομύ-
ρια - 190 ἑκατομύρια εἰς 15 δευ-
τερόλεπτα.

Τὰ κίτρινα κηλιδώματα, τὰ ἐν ἀπο-
συνθέσει ὑπολείμματα τῶν τροφῶν τα-
χέως ἀφαιροῦνται.

Τὰ δόντια ἀναλαμβάνουν τὴν φυσί-
κην τὴν ὠραιότητα.

**Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΚΟΛΥΝΟΣ**
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΡΑΚΤΑΤΗΚΗ
ΜΟΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 4-ΛΟΝΔΙΝΟΝ

ΟΛΑ ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΡΩΜΑΤΑ
ΑΠΟ ΤΑ ΦΗΜΙΣΜΕΝΑ
ΕΡΓΟΣ ΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΓΚΡΑΣ
ΕΙΣ ΧΥΜΑ

Πλουσία Συλλογή Καλλυντικών
Καὶ Εξάιρετα Δῶρα
Διὰ ΚΥΡΙΑΣ καὶ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ

"ΓΚΡΑΣ"
Περικλέους 46

ΣΠΥΡΟΣ Δ. ΒΑΜΒΑΣ

Διδάκτωρ τῶν Πανίων Βο-
στώνης καὶ Παρισιῶν, δέχεται ἀ-
σθενεῖς πρώτης καὶ δευτέρας τά-
ξεως ἐν τῇ κλινικῇ τῶν ἡ κατ' ὀ-
κων. Ἱατρικὸν ὁδὸς Κάνιγγος
ἀριθ. 6, 10-12, 5-7 καὶ ἐπὶ
συνεντεύξει.

Κυρίες καὶ Δεσποινίδες,
Θέλτε καλλιτεχνικὸν ράψιμο μὲ
γούστο:
Ἐπισκεφθῆτε τὴν καλλιτέχνισ-
σάν Μοδίσταν Ἑνταυσίαν Φωτεινάντων
Δ)α ΧΡΥΣΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Βουλῆς 37α.

Με ἐξέδω μὲς διεκπεριωνόμεν
κίσεως φύσεως κληρονομικῆς ὑπο-
θέσεις, καθὼς καὶ ἐναντίον τοῦ
Δημοσίου. Ὀμοίως καὶ διεκδικήσεις
εἰκοπέδων.
Ἀθῆναι 11. Ὁραὶ 8-9 καὶ 3-4

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλῆς τοῦ
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενανδρου 27-Ἀθῆναι. Τηλ. 1-68

**ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ
ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΒΟΥΛΗΣ 5Α**

Ἐν τῷ ὅποιῳ εὐρίσκονται ἐκτεθειμένα εἰς τιμὰς ἐκ-
συμπαγώνιστον καὶ ἀνανεοῦνται διαρκῶς τὰ κατὰ εἶδη.
ΣΑΜΠΑΝΙΕΡΕΣ (μπόλλες) — ΠΙΑΤΕΛΛΑ —
ΣΚΟΙ — Εἶδη ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ — ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΑΖΑ-
ΠΟΤΗΡΙΑ — ΚΑΡΑΦΕΣ — ΚΑΝΑΤΕΣ — ΛΑΜΠΕΣ
ΔΕΚΤΡΙΚΑΙ ΦΟΡΗΤΑΙ — ΣΤΑΚΤΟΘΗΚΕΣ — ΦΩ-
ΤΙΕΡΕΣ — ΑΝΘΟΔΟΧΕΙΑ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὅθεν παρακαλεῖσθε, ἔστω, πρὶν ἐκλέξετε τὰ εἴδη
τιμῆσθε διὰ τῆς ἐπισκεψῆς σας τὸ νέον τοῦτο ΚΑΤΑΣΤΗ-
ΜΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΩΝ ΕἶΔΩΝ, ὁδὸς Βουλῆς 5α, μετὰ τῶν
ῥοις ἐμπιστεύουσιν, ὅτι θὰ ἐξυπηρετήσθε ἐν αὐτῷ παντὶ
προθύμῳ καὶ εὐσυνειδήτῳ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἡ Διπλωματοῦχος Μοδίστα γυναικείων φορεμάτων
ΔΙΣ ΧΡΥΣΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
μετέφερε τὸ ἐργαστήριόν της ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βουλῆς
37α καὶ ἐπανελάβε τὰς ἐργασίας της.
Θὰ εὐρῆτε ἐκεῖ τὰ Παρισινὰ Μοντέλλα καὶ τοὺς
ἔργασια μὲ γούστο, εὐσυνειδήσια καὶ μὲ τιμὰς
λογικὰς.
Μία ἐπίσκεψις θὰ Σας πείσῃ.

SMALTODONT

Ἡ ΑΝΩΤΕΡΑ Ο-
ΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
Μὴ πλύνετε ἀδύ-
κως διπλὴν τιμὴν
δι' ἄλλας ὀδοντοκρε-
μας. πλύνετε τὰς
λεγάλλας διατρι-
ψεις τῶν. Ἡ Σμάλ-
τοδὼν πωλεῖται ὑπὸ
τοῦ ΔΟΥ. 12.50

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ καὶ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
Κολοκοτρώνη 77 Πειραιῶς

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρος δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
εξαετίαν ἑπιμελητὴς τῆς ἰδιαίτης
κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κε-
ραλακίου καὶ Ἰεγας 1.
Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 4-7 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 80215

Γιὰ τὰ μεταξοτά σας καὶ
σματα προτιμᾶτε τὸ σαπὺν

ΠΕΡΖΙΝ

Πωλεῖται εἰς τὰ ἐξωκείμενα
Γ. ΑΝΤ. ΤΖΟΥΡΟΣ καὶ
Ἀθῆναι.
Παρακαταθῆκαι: Ἐν Πει-
ραιῶν, Φωτεινοῦ, Πατῆρος, 66, τὸ
λονικὴν Καραβιδᾶ καὶ Σπ. Σπ.
γλου.

**ΔΙΚΗΓΟΡΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΝΙΚΟΛ. Β. ΔΑΜΙΑΝΟΥ**

Ἀναλαμβάνονται παντὶ
ἑστιαστικῶν ὑποθέσεων παρ' ἐμοῦ
ἰδιωτικῶς Δικαστηρίου.
Εἰδικότες: Φορολογικαὶ
καὶ καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ
ὁδοί. Ὁραὶ γραφεῖον
καὶ 4-5 μ.μ.

Η ΚΑΠΕΛΛΟΥΔΕΣ

(Πίναξ τοῦ Πῶλ Χέου)

ΤΟΥ G. GERARD

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΙΟΥΛΙΑ, 30 ἐτῶν. ΠΑΥΛΟΣ, γαμπρός της, 35 ἐτῶν.
(Ἐν ἑνῇ μικρῇ κομρὸν ὑπονοῦνται, σὺν σπείρ τοῦ Παύλου).
ΙΟΥΛΙΑ, (μπαίνει τρέχοντας, μ' ἓνα κλειδί στὸ χέρι. Πηγαί-
νει σὺν α' ἑνῇ μικρῇ γραφεῖο καὶ προσπαθεῖ ν' ἀνοίξῃ ἓνα συρ-
τάρι). — Θεέ μου!... Βοήθησε με... Ἡ ἀδελφή μου ἡ Μαρκέλλα,
πελατώντας, μοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸ μυστικόν της. Ἐχει κρυμμένα ἐδῶ
μικρὰ γράμματα πρὸς τὴν ἐνοχοποιον!... Ἀς προφτάσω νὰ τὰ πά-
ρω πρὶν ἔλθῃ ὁ σύζυγός της ὁ Παῦλος. Ἄν τὰ δεῖ αὐτός, θὰ μάθῃ
ὅτι ἡ Μαρκέλλα τὸν ἀπατοῦσε. Κι' ἔχει, ὁ δυστυχὴς, τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ
γυναῖκα του ἦταν ἡ πῶς πιστὴ σύζυγός τοῦ κόσμου. Τὴν κλαίει πικρὰ
ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου της, δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ξεχάσῃ...
(Μπαίνει ἐξαφνὰ ὁ Παῦλος).

ΠΑΥΛΟΣ. — Ἰουλί! Τί κάνεις ἐκεῖ;
ΙΟΥΛΙΑ, (ταραγμένη). — Τίποτα, Παῦλε... Ἦθελον ν' ἀνοίξω
αὐτὸ ἐδῶ τὸ συρτάρι, ἀλλὰ τὸ κλειδί δὲν γυρνᾷ εὐκόλῃ στὴν κλει-
δαρά...

ΠΑΥΛΟΣ. — Θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω ἐγώ;

ΙΟΥΛΙΑ. — Ὁχι, ὄχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη.

ΠΑΥΛΟΣ, (πηγαίνοντας κοντὰ της). — Μὰ αὐ-
τὸ δὲν εἶνε τὸ κλειδί τοῦ συρταριοῦ, Ἰουλί! Ποῦ τὸ
ἔχεις αὐτὸ τὸ δεύτερον κλειδί;...

ΙΟΥΛΙΑ. — Ναί... ἴσως... ἀλλὰ...

ΠΑΥΛΟΣ, (ὕποφιασμένος). — Ἰουλί!... Μι-
λὲς μου καθυρᾶ. Τί βρίσκειται μέσα σ' αὐτὸ τὸ συρ-
τάρι; Γιατὶ προσπάθησες νὰ τὸ ἀνοίξῃς μὲ ἀντικλειδί;
Γιατὶ εἶσαι εἰς ταραγμένην; Ἐξηγήσου, σὲ παρα-
καλῶ...

ΙΟΥΛΙΑ, (διευνθύνεται πρὸς τὴν πόρταν). — Δὲν
εἶνε τίποτα, Παῦλε. Κάποιο ἐνθύμιον τῆς Μαρκέλλας
ἐκείνη... Δὲν πειράζει ὅμως... Τὸ παίρνω ἄλλῃ
φορὰ...

ΠΑΥΛΟΣ, (μπαίνοντας μπροστὰ της καὶ ἐμποδι-
ζώντας τὴν νὰ φύγῃ). — Μὴ φύγῃς, Ἰουλί!...
Στάσου, σὲ παρακαλῶ... Πές μου τί ζητοῦσες νὰ
ἀνοίξῃς αὐτὸ τὸ συρτάρι;

ΙΟΥΛΙΑ. — Μὰ τίποτα... τίποτα...

ΠΑΥΛΟΣ. — Ἰουλί!... Μὴ λές ψέμματα. Δὲν ταιριάζει σὲ σέ-
να, στὴν ἀδελφὴν τῆς Μαρκέλλας, νὰ λές ψέμματα. Ἡ Μαρκέλλα ἦ-
ταν ἕνας ἄγγελος, μὰ ἀγία... Ποτέ δὲν εἶπε ψέμματα...

ΙΟΥΛΙΑ. — Ναί, ἡ Μαρκέλλα ἦταν μὰ ἀγία. Μὰ ἐγὼ δὲν εἶ-
μαι παρὰ μὰ... μὰ... (Κλαίει).

ΠΑΥΛΟΣ. — Μὴν κλαῖς, Ἰουλί! Γιατὶ κλαῖς; Δὲν σοῦ ἔκανα
κανένα κακό. Πές μου μόνον τί ζητοῦσες νὰ πάρῃς ἀπ' αὐτὸ τὸ συρ-
τάρι. Σὲ παρακαλῶ, πές μου το. Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν πῶς ἐστά-
λας ξαφνικὰ στὴν ψυχὴ μου τὸ φαρμάκον τῆς ὑποψίας; Πές μου
μὰ μόνον λέξιν. Ἀλλοῶς, θ' ἀνοίξω τὸ συρτάρι μόνος μου.

ΙΟΥΛΙΑ, (ταραγμένη). — Ὁχι, Παῦλε, σὲ παρακαλῶ, σ' ἐ-
ξορκίζω στὴν ψυχὴ τῆς Μαρκέλλας καὶ στὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ σου, μὴν
ἀνοίξεις αὐτὸ τὸ συρτάρι.

ΠΑΥΛΟΣ. — Στὴν ψυχὴ τῆς Μαρκέλλας!... Στὴ ζωὴ τοῦ παι-
διοῦ μου!... Μὰ τί συμβαίνει λοιπὸν; Ἰουλί! σὲ ἐκετεύω, ἐξηγήσέ
μου ἀμέσως τί συμβαίνει...

ΙΟΥΛΙΑ. — Μὴν ἐπιμένεις, Παῦλε. Σοῦ εἶπα πῶς ἤθελον νὰ πά-
ρω κάποιο ἐνθύμιον τῆς Μαρκέλλας. Αὐτὸ εἶνε ὅλο...
Γιατὶ δὲν με πιστεύεις; Τί φαντάζεσαι, ἐπὶ τέλους;
(Γελώντας πικρὰ). Μήπως νομίζεις πῶς ἤθελα νὰ
κλέψω τίποτε;

ΠΑΥΛΟΣ. — Δὲν ὑποψιάζομαι τίποτα, Ἰουλί!...
καὶ ὅμως με σκοτώνει ἡ ἀγωνία. Ναί, θέλω νὰ μάθω
τί βρίσκειται μέσα σ' αὐτὸ τὸ συρτάρι καὶ θὰ τὸ μάθω.
Ἄν δὲν μοῦ ἐξηγήθῃς τώρα ἀμέσως, θ' ἀνοίξω τὸ
συρτάρι αὐτὸ μόνος μου. Θέλω νὰ ἰδῶ τί ἔχει μέσα.
Πρέπει...

ΙΟΥΛΙΑ. — Παῦλε, σὲ ἐκετεύω, μὴν τὸ ἀνοίξεις...

ΠΑΥΛΟΣ. — Θὰ τὸ ἀνοίξω. Θέλω νὰ ἰδῶ τί ἔ-
χει κρυμμένο ἐδῶ μέσα ἡ γυναῖκα μου. (Φέρνει σ' ἐ-
να ξύλινο σκαλιστὸ κοντινὸν, βρίσκει ἓνα μυστὸν κλει-
διὸν καὶ πλησιάζει στὸ γραφεῖο).

ΙΟΥΛΙΑ, (ἐμποδίζοντας τον). — Ὁχι!... Ὁχι!...
Μὴν τὸ ἀνοίξεις!... Μὴν τὸ ἀνοίξεις!... Δὲν πρέ-
πει νὰ τὸ ἀνοίξῃς αὐτὸ τὸ συρτάρι, Παῦλε...

ΠΑΥΛΟΣ, (πεισματωμένος). — Θὰ τὸ ἀνοίξω.

ΙΟΥΛΙΑ. — Παῦλε, λυτήσου με!

ΠΑΥΛΟΣ. — "Αφρό με... Μην επιμένεις... Θά το άνοιξω...
ΙΟΥΛΙΑ. (γονατίζοντας μπροστά του). — Παύλε, σέ ικετεύω...
Μην τ' άνοιξεις... Σ' έξοχαζω έν δνόματι της Μαρκέλλας... Μην
τό άνοιξεις, μή!...

ΠΑΥΛΟΣ. — Γιατί τρέμεις; Τι συμβαίνει λοιπόν; Γιατί μ' έμ-
ποδίζεις; Θες να με κάνεις ν' άμφιβάλλω για την πίστι και την άφο-
σίαι της Μαρκέλλας;

ΙΟΥΛΙΑ. — "Η Μαρκέλλα ήταν μία άγία. Άλλά εγώ... εγώ...
ΠΑΥΛΟΣ. — Έσύ;

ΙΟΥΛΙΑ. (με βουρκωμένα τά μάτια). — Είμαι μία έλεεινή!...

ΠΑΥΛΟΣ. (κατάπληκτος). — Γιατί; Γιατί τό λες αυτό, Ιούλια;

ΙΟΥΛΙΑ. — Θεέ μου, δεν καταλαβαίνεις λοιπόν; Σας άπατούσα
δύοις, Άπατώ και προδίνω τόν άντρα μου... Άγαπώ κάποιον άλλο...
Έχω μαζί του άλληλογραφία. Και τά γράμματά του τά είχα δώσει
στη Μαρκέλλα να μου τά κρύψει... Κατάλαβες τώρα;

ΠΑΥΛΟΣ. — Δέχτηκε ή Μαρκέλλα να σέ βοηθήσει;

ΙΟΥΛΙΑ. — Δέν της είπα όλη την άλήθεια. Της έδωσα ένα δέμα
με τά γράμματά και της είπα να μου τό κρύψει, χωρίς να της πω λε-
πτομέρειες.

ΠΑΥΛΟΣ. — Είπε λοιπόν έ-
δώ, μέσα σ' αυτό τό συτάρι, τά
γράμματά αυτά, ή έρωτική σου
άλληλογραφία;

ΙΟΥΛΙΑ. — Ναι. Καταλαβαί-
νεις τώρα. Παύλε, ότι έπρεπε
να τά πωχω χωρίς να τά ιδή κα-
νείς;

ΠΑΥΛΟΣ. — Καταλαβαίνω...
Κι' όμως μου φαίνεται πώς ό
επιρροή μου, Έσύ, Ιούλια, δέν τό
έκαιες αυτό; Θεέ μου, είνε φρι-
κτό, είνε τραγικό... Πώς
δέν έπρεπε παράδειγμα στη ζωή
σου από την τέλεια, την πιστή,
την ιδανική Μαρκέλλα;

ΙΟΥΛΙΑ. — Ναι... ναι... "Ε-
χεις δίκιο. Είμαι άσυγχώρητη.

ΠΑΥΛΟΣ. — Φωνή Ιούλια!

ΙΟΥΛΙΑ. — Συγγνώμη με...
Συγγνώμη με, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ. — Να σέ συγχώρε-
σω; Καί τί έχεις να κερδίσω;

ΙΟΥΛΙΑ. — Συγγνώμη με...
Συγγνώμη με, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ. — Να σέ συγχώρε-
σω; Καί τί έχεις να κερδίσω;

ΙΟΥΛΙΑ. — Συγγνώμη με...
Συγγνώμη με, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ. — Να σέ συγχώρε-
σω; Καί τί έχεις να κερδίσω;

ΙΟΥΛΙΑ. — Συγγνώμη με...
Συγγνώμη με, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ. — Να σέ συγχώρε-
σω; Καί τί έχεις να κερδίσω;

ΙΟΥΛΙΑ. — Συγγνώμη με...
Συγγνώμη με, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ. — Να σέ συγχώρε-
σω; Καί τί έχεις να κερδίσω;

ΙΟΥΛΙΑ. — Συγγνώμη με...
Συγγνώμη με, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ. — Να σέ συγχώρε-
σω; Καί τί έχεις να κερδίσω;

ΙΟΥΛΙΑ. — Συγγνώμη με...
Συγγνώμη με, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ. — Να σέ συγχώρε-
σω; Καί τί έχεις να κερδίσω;

ΙΟΥΛΙΑ. — Συγγνώμη με...
Συγγνώμη με, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ. — Να σέ συγχώρε-
σω; Καί τί έχεις να κερδίσω;

ΙΟΥΛΙΑ. — Συγγνώμη με...
Συγγνώμη με, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ. — Να σέ συγχώρε-
σω; Καί τί έχεις να κερδίσω;

ΙΟΥΛΙΑ. — Συγγνώμη με...
Συγγνώμη με, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ. — Να σέ συγχώρε-
σω; Καί τί έχεις να κερδίσω;

ΙΟΥΛΙΑ. — Συγγνώμη με...
Συγγνώμη με, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ. — Να σέ συγχώρε-
σω; Καί τί έχεις να κερδίσω;

ΙΟΥΛΙΑ. — Συγγνώμη με...
Συγγνώμη με, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ. — Να σέ συγχώρε-
σω; Καί τί έχεις να κερδίσω;

ΙΟΥΛΙΑ. — Συγγνώμη με...
Συγγνώμη με, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ. — Να σέ συγχώρε-
σω; Καί τί έχεις να κερδίσω;

ΙΟΥΛΙΑ. — Συγγνώμη με...
Συγγνώμη με, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ. — Να σέ συγχώρε-
σω; Καί τί έχεις να κερδίσω;

ΙΟΥΛΙΑ. — Συγγνώμη με...
Συγγνώμη με, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ. — Να σέ συγχώρε-
σω; Καί τί έχεις να κερδίσω;

ΙΟΥΛΙΑ. — Συγγνώμη με...
Συγγνώμη με, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ. — Να σέ συγχώρε-
σω; Καί τί έχεις να κερδίσω;

ΙΟΥΛΙΑ. — Συγγνώμη με...
Συγγνώμη με, Παύλε...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ Ο ΦΡΟΥΡΟΣ

Βρισκόμαστε στον 'Οκτώβριο του 1806, κατά την παραμονή της
περίφημης μάχης της 'Ιένας. Πυκνή ομίχλη εκσέπασε τη γη και τό
δροπέδιο όπου ήταν καταυλισμένος ό γαλλικός στρατός δεν άπείχε ού-
τε διακόσια μέτρα από τό στρατόπεδο των Πρώσων.

Ο Ναπολέων, θέλοντας να επιθεωρήσει για τελευταία φορά τούς
πλησίον του έχθρου Γάλλους φρουρούς, βγήκε από τη σπηλι του και
προχώρησε μόνος του μέσα στο σκοτάδι, όπου δεν έβλεπε κανέναν ού-
τε τη μύτη του.

Ο πρώτος Γάλλος σκοπός, μόλις άκουσε κρότο βημάτων να πλη-
σιάζει σιγά-σιγά προς τό μέρος του, φώναξε τρεις φορές: 'Είς έλ-
και μη λαμβάνοντας απάντησι έτοιμάστηκε να πυροβολήσει.

Ο Ναπολέων ήταν άποροσχημένος από σοβαρές σκέψεις και δεν
άντελλε την κίνηση που διέτρεχε. Την ίδια στιγμή όμως σφύριξε
μία σφαίρα στ' αυτιά του και τον έβγαλε άμέσως από τά πολεμικά του
σέβητα και τις όνειροπολήσεις του.

Ο Αύτοκράτορας, βλέποντας
πέρα τόν κίνδυνο που άπειλούσε
τη ζωή του, ξεπλήδωσε χωρίς
χρονολογική καταγής. Καί ή προ-
φύλαξι αυτή τόν έσωσε από βε-
βαίο θάνατο, γιατί σέ λίγο σφύ-
ριξαν κι' άλλες σφαίρες γύρω
του.

Όταν πέρασε ό κίνδυνος, ο
Αύτοκράτορας σηκώθηκε άπάνω και
διευνήθηκε προς τό πλησιέστερο
φελάνο, όπου σέ λίγο προσέλη-
θη και ό στρατιώτης, ό οποίος εί-
χε πυροβολήσει έναντιόν του.

Αί αήθοντα συγκρατητικά, με γονιές καλλιτεχνικές συνδυα-
σμένες με παλαιά έπιπλα και στόφες, συντονισμένες με λουλούδια
αίαντα.

Ένα οτιόντιο χαρακτηριστικής απλότητας, φιλοξενεί μπριζ-
κις και μαριτζιτριες, μεταξύ τών οποίων κ. και κ. Μελά, δεσ. Α.
Φωστή, Γ. Ζαφειροπούλου και Ντεμιτρί, τρεις θαυμασθείσαι έμ-
φανισες με τουαλέτες μαύρες φωτισμένες με αντίθετα χρώματα,
ζαχαρώδη ροζ, πράσινο και κόκκινο.

Θυμιαστή κομψότης και τουαλέττα της κ. Άλεξ Ρόσσοβιτς
και βελούδο όργανέ.

Επίσης παρενέβησαν κ. και κ. Γεωργιάδη, δις Γεωργιάδη
και έμφωρη με πράσινο παστέλ βελούδο, κ. και κ. Άργυροπούλου,
κ. και κ. Α. Σκαναβή φέροντα κομψότητα τουαλέττα μπλε-ροζ, κ.
και κ. Γ. Σιναιδίου έκ Καίρου, φέροντα θαυμασία λευκή τουαλέττα
και κόκκινη βελουδένια σορτί με έξαισία ρενό.

Άρκετά δεξιώσεις κατ' αίτια, ως επί τό πλείστον τύπου
μπαλ, παρά τή κ. και τή κ. Μεταξά, παρά τή κ. και τή κ. Τσού-
ρη, παρά τή κ. και τή κ. Τζούρη.

Τό Σάββατον δεξιώσεις πα-
ρά τή Άρρηγή της Γαλιλίας
Αποστολής και τή κ. Γκουιντάρο.

Την παρελθούσαν Κυριακή
χορευτική μαστίχα παρά τή
κ. Γεωργιάδη κομψοτάτη με πο-
λύ σία τουαλέττα.

Από τίς κομψές αθήουσας
παρήλασε έλεγκτός και κομψός
αυτός. Νεολαία συνεπαιθετή.
Μαζί και χορός, 'Ωραίο σπάτι.

Μετά τόν παρενέβησαν
κ. και κ. Π. Γουναράκη με
γυναικεία έλκυστική και θαυ-
μασία μάτια, κ. και κ. Άλ.
Αργυροπούλου, κ. και κ. Μίλωνας,
φέρουσα τουαλέττα κόκκινη, ή ό-
μοια άνεμίανη την μελαγχροινή
εμφάνισή της, κ. και κ. Οικονό-
μου, κ. και κ. Κυριακού, χορευτο-
νική και πολύ σικ, με τουαλέττα
μπλε και καπέλλο μαύρο. 'Η
κ. Γ. Αργυροπούλου με πρώσινο
επιπνευματικό φόρεμα, 'Η δις
Μαρί Άλέκος με τουαλέττα σέ
πράσινο πρώσινο παπλωμένο που
εμφανίζεται με την ξανθή κό-
μην της.

Αί δες 'Ηλπίη ή μία σύνο-
λον, ή άλλη μπλέ.

Νοτισματική ή δις Άλίκη
Μαίση με κόκκινο φόρεμα και
καπέλλο συντονισμένο.

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Β.

Από τίς προφανές εμφανίσεις εις τούς 'Αθηναίους κοσμικούς
κόλπος και συγχρόνως από τίς πλέον συμπληρωτικές και διακριτικές
για μία έμφωτη λεπτότητα και καθωστρεπισμό, Φυσιογνωμία ή-
δωστη, όσον και έλκυστική, θωρακίτα μάτια και μία χάρις γοητεύ-
ουσα εις την όμοιαν της, Σιλουέττα κομψή και χαρίεσσα. Την δια-
κρίνει μόνον έξωτερική. Αί εμφανίσεις της στίς πλέον έλεγκτές
δεξιότητες είνε πάντοτε από τίς πλέον όμοιες και τίς πλέον θελ-
κτικές.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Την παρελθούσαν Τετάρτη χορευτική μαστίχα παρά τή κ. και
τή κ. Άλ. Σκαναβή, επί τη εθνικιστική αφίξεσι έκ Καίρου της ό-
μοιότητος άνθρας των δας Λένας Άλ. Ρόσσοβιτς, της οποίας ή ό-
μοιότης και ή κομψότης είνε καταπληκτική.

Η νεαρά και έλκυστική δις Ρόσσοβιτς έφερε τουαλέττα Παρι-
ζιανή, άποστομωτική έμπνεύσεως και γραμμής, σέ χρώμα μπλε
παπύ με βελουδένιο μαντέλο μπλε, πλέον βαθύχρωμο, γαργαρισμένο
με ρενό-μπλέ.

Αί αήθοντα συγκρατητικά, με γονιές καλλιτεχνικές συνδυα-
σμένες με παλαιά έπιπλα και στόφες, συντονισμένες με λουλούδια
αίαντα.

Ένα οτιόντιο χαρακτηριστικής απλότητας, φιλοξενεί μπριζ-
κις και μαριτζιτριες, μεταξύ τών οποίων κ. και κ. Μελά, δεσ. Α.
Φωστή, Γ. Ζαφειροπούλου και Ντεμιτρί, τρεις θαυμασθείσαι έμ-
φανισες με τουαλέτες μαύρες φωτισμένες με αντίθετα χρώματα,
ζαχαρώδη ροζ, πράσινο και κόκκινο.

Θυμιαστή κομψότης και τουαλέττα της κ. Άλεξ Ρόσσοβιτς
και βελούδο όργανέ.

Επίσης παρενέβησαν κ. και κ. Γεωργιάδη, δις Γεωργιάδη
και έμφωρη με πράσινο παστέλ βελούδο, κ. και κ. Άργυροπούλου,
κ. και κ. Α. Σκαναβή φέροντα κομψότητα τουαλέττα μπλε-ροζ, κ.
και κ. Γ. Σιναιδίου έκ Καίρου, φέροντα θαυμασία λευκή τουαλέττα
και κόκκινη βελουδένια σορτί με έξαισία ρενό.

Άρκετά δεξιώσεις κατ' αίτια, ως επί τό πλείστον τύπου
μπαλ, παρά τή κ. και τή κ. Μεταξά, παρά τή κ. και τή κ. Τσού-
ρη, παρά τή κ. και τή κ. Τζούρη.

Τό Σάββατον δεξιώσεις πα-
ρά τή Άρρηγή της Γαλιλίας
Αποστολής και τή κ. Γκουιντάρο.

Την παρελθούσαν Κυριακή
χορευτική μαστίχα παρά τή
κ. Γεωργιάδη κομψοτάτη με πο-
λύ σία τουαλέττα.

Από τίς κομψές αθήουσας
παρήλασε έλεγκτός και κομψός
αυτός. Νεολαία συνεπαιθετή.
Μαζί και χορός, 'Ωραίο σπάτι.

Μετά τόν παρενέβησαν
κ. και κ. Π. Γουναράκη με
γυναικεία έλκυστική και θαυ-
μασία μάτια, κ. και κ. Άλ.
Αργυροπούλου, κ. και κ. Μίλωνας,
φέρουσα τουαλέττα κόκκινη, ή ό-
μοια άνεμίανη την μελαγχροινή
εμφάνισή της, κ. και κ. Οικονό-
μου, κ. και κ. Κυριακού, χορευτο-
νική και πολύ σικ, με τουαλέττα
μπλε και καπέλλο μαύρο. 'Η
κ. Γ. Αργυροπούλου με πρώσινο
επιπνευματικό φόρεμα, 'Η δις
Μαρί Άλέκος με τουαλέττα σέ
πράσινο πρώσινο παπλωμένο που
εμφανίζεται με την ξανθή κό-
μην της.

Αί δες 'Ηλπίη ή μία σύνο-
λον, ή άλλη μπλέ.

Νοτισματική ή δις Άλίκη
Μαίση με κόκκινο φόρεμα και
καπέλλο συντονισμένο.

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

Κομψά ολονέτες και του-

μεμένα, σπαρακτικά).

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΡΧΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΔΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έσωτερικού δι' έν έτος Δρχ. 150 11 Έξωτερικού Δολάρια 6.
καί δι' όλην την Άφρικήν και Βελγικόν Κογκό έτησίαι συνδρομή Σελίνια 30.
Αί έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνονται προς τόν
Ίδιοκτήτην του «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.
Τιμή έκάστου φύλλου Δρχ. 3.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

Έν Άμερική Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New
York city, έν Αιγύπτω - Σουάν ό κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12
Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγικόν Κογκό ό κ.
Γεώργ. Άντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δις την κατά φύλλον πώλησιν
του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : NEW YORK NEWS AGENCY, General
P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευθύνονται
οί ενδιαφερόμενοι.

ΓΙΑ ΤΟ ΩΡΑΙΟ ΦΥΛΟ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ

Η σύμφορος ένός Γάλλου διπλωμάτου της εποχής του Ναπο-
λέοντος Γ', της οποίας ή καλλονή συνετέλεσε περισσότερο από τη
διπλωματική ικανότητα του άνδρός της, καθώς λέν ή κακές γλώσσες,
στη διατήρησι ειρηνικών σχέσεων μετά τών ξένων κρατών, είχε κα-
ταστήσει τόν άκόλουθο δεκάλογον, σχετικά με τη γυναικεία καλλονή :

1) Να κοιμάστε νωρίς άποβραδύς με τό στομάχι έλαφρό και να
παραλείψετε έπάνω σέ προσώπου γυμνάτο χαμολιούδινα.

2) Να προσέχετε να μη διαβάσετε ποτέ όταν είστε παρασημασμένη.

3) Τόν χειμώνα μόλις ξυπνάτε να πίνετε τό ζεστό έξ πορτοκαλι-
ών και τό φθινόπωρον ένα μικρό ποτήρι γυμνάτο με τόν χυμό κοπών
σταφυλιών.

4) Να βρέχετε, από καρπό σέ καρπό, τό δέμα σας με άπόσταγμα
πράσου, γιατί αυτό κάνει τό δέμα κρυσταλλικό.

5) Να πλένετε τό πρόσωπό σας με άπόσταγμα ήρανθέμιον, τό
οποίο αναδίδει στή μάγουλα την κρότη τούς ζωηρότητα και λαμπρό-
ναι τό πρόσωπο όλόκληρον.

6) Ν' άποσφραγίζετε με άταραχο χέρι την άλληλογραφία σας
και να μην συγκινείσθε άτ' τίς δυσάρεστες ειδήσεις που τυχαίνει να
λαβαίνετε.

7) Να κάνετε κάθε μέρα περίπατο επί μία ώρα, φορώντας πα-
πούτσια με πολύ χαμηλά τακούνια.

8) Μόλις παρουσιασθούν ή πρώτες ρυτίδες στο πρόσωπό σας, να
τίς εξαφανίσετε με τά δάχτυλά σας, σάν να έπράξατε να λουώσετε
παλακομένο χαρτί.

9) Να χαμογελάτε με τό χέλι
κι' όχι με τά μάτια, γιατί
σχηματίζονται ρυτίδες κοντά
στούς κορτάφους σας.

10) Είνε απαραίτητο να χο-
ρεύετε τουλάχιστον μία φορά τή
εβδομάδα.

αλέτες αί δες Λορέττα Φωκά,
Νόρα Στήβενς τουαλέττα υπο-
ντό, δις Πεονιακή κόκκινο λύ-
κας, Σαπουτζή τουαλέττα μαρμόν
συνδυασμένη με ταγκό.

Σάββατον δεξιώσεις πα-
ρά τή κ. και τή κ. Χαρισιάδη. Έ-
πίσης παρά τή κ. και τή κ. Χαλ-
μοπούλου. Κυριακή δεξιώσεις πα-
ρά τή κ. και τή κ. Άραβαντα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΩΜΑΤΖΑ

ΤΟ ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ

νεϊά του. Είχε ξεκινήσει απ' τα μαγαζιά της Τρούμπας—κι' από τότε πούφωγε ή Στέλλα, τότε πει να μην ξαναπατήσει. Καθώς έστριβε προς την ανηφορία, σ' ένα μικρό σοκάκι διπλανό, είδε κάποιον μαζομένο, φασαρία. Έκανε να σταθεί και να ρωτήσει, αλλά μετάνιωσε, και τράβηξε το δρόμο του. Ώσπου να φτάσει, όμως, στη γωνιά, είδε κάποιον, που του φάνηκε γνωστός, και που τον παίρνουν οι χοροφυλάκοι. Παρασηκώθηκε να πάει να ρωτήσει.

Βρίσκε το Νάσο το Μελεμενί, μ' ένα γέρο καφετζή της γειτονιάς, μόλις έτοιμαζόντουσαν να φύγουν, μέσα στο πλήθος που μισοκοροπούσε.

—Τί πράζει, τί συμβαίνει, ρε παιδιά;
—Βαρέσανε το Νίκο το Ρουσάκη. 'Ο Γκελεμές του τράσαρε δυο μαζωριές στην πλατάνη...

'Ο Νότης κόπριξε τον πήρε μια τρεμούλα, ένας μεγάλος κύματος στο λαιμό, που δε μπορούσε να πάρη την ανάσα.

—Είπε χτυπημένος για καλά;
—Κατόρθωσε μονάχα να ρωτήσει.

—Τί λές; για καλά και για καλά! Τοίχουν σκατεμένα τα παιδιά. Μόλις τον πάνε στο νοσοκομείο...

Κι' ο καφετζής κοινούσε το κεφάλι:

—Κόμμα στο παλλημάρι, κοίμας, κοίμας...

'Ο Νότης έστρεψε βουβός, κι' έτρεμε σαν το φύλλο άπλωσε το χέρι του στον τοίχο να μην πέσει...

'Ακουσε κι' άλλους να μιλάνε παραπέρα. Μιά γρηά τους έλεγε: —Στόν τόπο!

'Ενα σκοτάδι χύθηκε στα μάτια του. Δεν ένοιθε τί γίνεται τραγικό!

'Ηθελε να τρέξει, να ρωτήσει—κι' όμως δε μπορούσε να κοινησει... Δυο μεγάλα χέρια μολύνθηκαν, τον είχαν αγκαλιασμένο απ' τους ώμους, και τον είχαν καρφωμένο χάμω! Τα γονάτα του μούλας τον κρατούσαν...

Στο τέλος, βρήκε δύναμη να φύγει. Χωρίς να παίρει τί γυροίσει και πού πάει, πήρε το δρόμο του νοσοκομείου. Μπροστά στην πόρτα του νοσοκομείου, ήταν σταματημένο κάποιον μόνιπο. 'Ο άμαξας μιλούσε μ' ένα χοροφύλακα.

Βρήκε τη δύναμη, και πάλι, να ρωτήσει:

—Φέραν έδω, κάποιον φαντάρο λαβωμένο;...

'Ο χοροφύλακας έκοψε την κουνένη, και γύρισε μονάχα και τον κοιτάξε. Κάποιος θυρωρός, μέσ' απ' τα κάγκελα, που δεν τον έβλεπε, στήν παραθύ του, έβγαλε το κεφάλι, και του λέει:

—Φέρανε κάποιον, αλλά δεν εινε φαντάρος.

—Είπε λαβωμένος σοβαρά;...

'Ο γέρος άρχισε κομμάτι να μιλήσει. 'Η καρδιά του Νότη δε χτυπούσε.

—Είπε χτυπημένος στα νεφρά. Είπε βαριά—άλλά μπορεί και να γλυτώσει. Έτσι ειναι οι γιατροί, που τον κοιτάζαν. Τώρα τον έχουν μέσ' στο χειρουργείο...

Το κομμάτισμα των πλευρών του καταδίκου!...

'Ο λαβωμένος δεν ήταν φαντάρος. Κι' όμως ο Νίκος—απ' καλή, αυτό, ο Νότης—απ' τον καιρό που ντύθηκε φαντάρος, δεν έβανε ποτέ πολιτικά. 'Αλλά, μέσ' στη χαμάρα της στιγμής, δεν πρσεξε σ' αυτή τη λεπτομέρεια.

Έκοβε βόλτες τώρα, σαν τρελλός, μπροστά στην πόρτα του νοσοκομείου. Είχανε μαζεντεί και κάποιον άλλο, και κουνενάριζαν με χαμηλή φωνή. Σε μια παρέα, λίγο παραπέρα, ήταν κι' ένας φαντάρος, και μιλούσε. Καθώς ο Νότης γύρισε τα μάτια, βλέπει το Νίκο ξαφνικά, μπροστά του! Για μια στιγμή, δεν πίστεψε στα μάτια του...

—Νίκο! του λέει, Νίκο! Δε σε βάρεσαν;...

'Ο Νίκος κοινοστάθηκε, κι' αυτός, άπορημένος.

—'Όχι, δε με βάρεσαν έμένα! Βάρεσαν το Μίκα το Ντουνη...

Ποιός σου τότε πώς με βάρεσαν έμένα; 'Ημαστε παρέα με τ' Μίκα, και βρεθήκαμε, και γώ, μέσ' στον καθάνα... 'Αλλά και σ' οι ρε σενείς έδω—χάμω!; Πότε, κόλας, πρόλαβε και τάμασε;...

Κι' άκούωπες το χέρι του στον δικό του.

Τότε κι' ο Νότης έστρεψε με μιάς. 'Ολ' ή ταραχή κι' ή άγνωση που κρατούσε με τα δόντια τόσην ώρα, συναντημένα με την ξαφνική γλώσσα, να ξαναβρεί το Νίκο ξοντανό, τον έκαναν να μη μπορεί να κρατηθεί. Τον πήρανε τα κλάματα, σαν το μωρό παιδί. Έπεσε στην άγκαλιά του Νίκου, και έξασπε σ' άμυλντους, άκράτητους ληρμούς.

Κι' ο Νίκος, τον άγκάλιασε, κι' αυτός, και χτυπώντας τον την πλάτη με το χέρι, τον κράτησε σφιχτά, για μια στιγμή. Κι' ούτε μπορούσε να μιλήσει, κι' αυτός, τώρα—γιατί' ή καρδιά του, και κακό χτυπούσε δυνατά, κι' ένοιθε τα μάτια του βαριά και βουρκαμένα...

Κ' έτσι, χωρίς στη μικρή εκείνη παρεξήγηση, απ' άφορη πη λαβωμού του Μίκα του Ντουνη—που τον κράτησε, και κών καρφωμένο δυό-μυόν μήνες στο νοσοκομείο—έβγαλαν πάλι φίλοι. Ο Νίκος με το Νότη, και μάλιστα, πιο φίλοι, πιο άχώριστοι, και πιο άγαπημένοι κι' από πρώτα.

'Απ' όλ' αυτά τα περιστατικά, κάποιος άχός, καθόλου μικρός ούτε φυγυαλός κι' άκαθόριστος, αλλά πολύ-πολύ συγκεκριμένος, έφτανε μέχρι την άπομνη γωνιά, που ζούσε λησμένα κι' ή 'Ανθούλα. Χωρίς να κάνει τίποτε που να το φανερώνει, έκανε το φαρμάκι της άργα, καρτερικά—καίγοντας, κάθε λίγο και λιγάκι, τις όρες που βρισκότανε μονάχη. Δεν τόνειχνε ούτε της 'Αριστέας, παρ' όλη τη φιλία που τις έδεσε, δεν τις έβίαζε καθόλου για το Νίκο.

Έτρεμε μονάχη με την ίδια πώς θα μπορούσε να το καταλάβει! Κι' όμως, εκείνη, τότε πού ταίλαβε... 'Εκείνες οι άνηφορες και ξαφνικές κινήσεις, τα ήρω λόγια διακουμένα μέσα, και φορά που της μιλούσε να το Νότη, την είχαν κάνει να το οριστεί—και θα της είχε πει απ' την άρχη, αν δεν την έβλεπε καλά στο χαρκατήρι. 'Η έκανε πώς ήν έδειχνε πώς την καταλάβαι, αντί, κι' αυτό, να την παρηγορούσε, θα την έκανε πάλι να πληγωθεί.

Στήν άρχη, κι' αυτή, το έρε σαν άστείο. Παρά τούτα την πάρε στο μεξέ! 'Αλλά, τότε, με την άλλαγή, πούλασε στους πρόπους της 'Ανθούλας με το χαλασμένο της το χρώμα, τις καθημερινές μελαγχολίες της, τ' άνεξηγήτά της τα φερούματα άρχισε, και κείνη, να φανότα και ν' άποφύγει να της πει λόγο για τα τελευταία του έρωτήματα, και τα πάλι τρελά λόγια γιά τ' ευκαιρία, που να μην τις λείει όλα τα καθέκαστα—να τις το λέει με το νι και με το σόμα να την κρατεί ένήμερο των άνδραγαθιών του—άρχισε, τώρα, να κοιμιάζει, να διατάζει, να της μισοκοινοί την άλήθεια, όταν καταλάβαινε πώς το φανέρωνε, θα ήταν έκανό να την πειράξει. Τη λυπόταν, και την άγαπούσε.

Κι' ή 'Ανθούλα, απ' την επιφύλαξη της, σαν κάτι ναχε μισήσει και κείνη—άλλά προσπαθούσε, με το ζόρι, να διώξει τέτα σενή απ' το νού της. Κι' όμως, μ' έλο της το φόβο μ' δείχτει, ήθελε να μεθαίνει για το Νότη... 'Εφρανε με τόσην την κουνένη, χωρίς να φαίνεται πώς την υποκάνει. 'Αλλά κι' αυτό, στην άνταρσία που τόκανε τόσο φανερά κι' άνεπατήδεια, με τόση φυσική άδεύση, που μόνο το παιχνίδι της αυτό, για ένα μάτι σβέλει, καθώς της 'Αριστέας, θα ήταν άρεστο να την προδώσει...

'Αλλά τώρα, που ή 'Αριστέα της άποσώπουσε την άλήθεια, και

απ' καλή, αυτό, ο Νότης—απ' τον καιρό που ντύθηκε φαντάρος, δεν έβανε ποτέ πολιτικά. 'Αλλά, μέσ' στη χαμάρα της στιγμής, δεν πρσεξε σ' αυτή τη λεπτομέρεια.

Έκοβε βόλτες τώρα, σαν τρελλός, μπροστά στην πόρτα του νοσοκομείου. Είχανε μαζεντεί και κάποιον άλλο, και κουνενάριζαν με χαμηλή φωνή. Σε μια παρέα, λίγο παραπέρα, ήταν κι' ένας φαντάρος, και μιλούσε. Καθώς ο Νότης γύρισε τα μάτια, βλέπει το Νίκο ξαφνικά, μπροστά του! Για μια στιγμή, δεν πίστεψε στα μάτια του...

—Νίκο! του λέει, Νίκο! Δε σε βάρεσαν;...

'Ο Νίκος κοινοστάθηκε, κι' αυτός, άπορημένος.

—'Όχι, δε με βάρεσαν έμένα! Βάρεσαν το Μίκα το Ντουνη...

Ποιός σου τότε πώς με βάρεσαν έμένα; 'Ημαστε παρέα με τ' Μίκα, και βρεθήκαμε, και γώ, μέσ' στον καθάνα... 'Αλλά και σ' οι ρε σενείς έδω—χάμω!; Πότε, κόλας, πρόλαβε και τάμασε;...

Κι' άκούωπες το χέρι του στον δικό του.

Τότε κι' ο Νότης έστρεψε με μιάς. 'Ολ' ή ταραχή κι' ή άγνωση που κρατούσε με τα δόντια τόσην ώρα, συναντημένα με την ξαφνική γλώσσα, να ξαναβρεί το Νίκο ξοντανό, τον έκαναν να μη μπορεί να κρατηθεί. Τον πήρανε τα κλάματα, σαν το μωρό παιδί. Έπεσε στην άγκαλιά του Νίκου, και έξασπε σ' άμυλντους, άκράτητους ληρμούς.

Κι' ο Νίκος, τον άγκάλιασε, κι' αυτός, και χτυπώντας τον την πλάτη με το χέρι, τον κράτησε σφιχτά, για μια στιγμή. Κι' ούτε μπορούσε να μιλήσει, κι' αυτός, τώρα—γιατί' ή καρδιά του, και κακό χτυπούσε δυνατά, κι' ένοιθε τα μάτια του βαριά και βουρκαμένα...

Κ' έτσι, χωρίς στη μικρή εκείνη παρεξήγηση, απ' άφορη πη λαβωμού του Μίκα του Ντουνη—που τον κράτησε, και κών καρφωμένο δυό-μυόν μήνες στο νοσοκομείο—έβγαλαν πάλι φίλοι. Ο Νίκος με το Νότη, και μάλιστα, πιο φίλοι, πιο άχώριστοι, και πιο άγαπημένοι κι' από πρώτα.

'Απ' όλ' αυτά τα περιστατικά, κάποιος άχός, καθόλου μικρός ούτε φυγυαλός κι' άκαθόριστος, αλλά πολύ-πολύ συγκεκριμένος, έφτανε μέχρι την άπομνη γωνιά, που ζούσε λησμένα κι' ή 'Ανθούλα. Χωρίς να κάνει τίποτε που να το φανερώνει, έκανε το φαρμάκι της άργα, καρτερικά—καίγοντας, κάθε λίγο και λιγάκι, τις όρες που βρισκότανε μονάχη. Δεν τόνειχνε ούτε της 'Αριστέας, παρ' όλη τη φιλία που τις έδεσε, δεν τις έβίαζε καθόλου για το Νίκο.

Έτρεμε μονάχη με την ίδια πώς θα μπορούσε να το καταλάβει! Κι' όμως, εκείνη, τότε πού ταίλαβε... 'Εκείνες οι άνηφορες και ξαφνικές κινήσεις, τα ήρω λόγια διακουμένα μέσα, και φορά που της μιλούσε να το Νότη, την είχαν κάνει να το οριστεί—και θα της είχε πει απ' την άρχη, αν δεν την έβλεπε καλά στο χαρκατήρι. 'Η έκανε πώς ήν έδειχνε πώς την καταλάβαι, αντί, κι' αυτό, να την παρηγορούσε, θα την έκανε πάλι να πληγωθεί.

Στήν άρχη, κι' αυτή, το έρε σαν άστείο. Παρά τούτα την πάρε στο μεξέ! 'Αλλά, τότε, με την άλλαγή, πούλασε στους πρόπους της 'Ανθούλας με το χαλασμένο της το χρώμα, τις καθημερινές μελαγχολίες της, τ' άνεξηγήτά της τα φερούματα άρχισε, και κείνη, να φανότα και ν' άποφύγει να της πει λόγο για τα τελευταία του έρωτήματα, και τα πάλι τρελά λόγια γιά τ' ευκαιρία, που να μην τις λείει όλα τα καθέκαστα—να τις το λέει με το νι και με το σόμα να την κρατεί ένήμερο των άνδραγαθιών του—άρχισε, τώρα, να κοιμιάζει, να διατάζει, να της μισοκοινοί την άλήθεια, όταν καταλάβαινε πώς το φανέρωνε, θα ήταν έκανό να την πειράξει. Τη λυπόταν, και την άγαπούσε.

Κι' ή 'Ανθούλα, απ' την επιφύλαξη της, σαν κάτι ναχε μισήσει και κείνη—άλλά προσπαθούσε, με το ζόρι, να διώξει τέτα σενή απ' το νού της. Κι' όμως, μ' έλο της το φόβο μ' δείχτει, ήθελε να μεθαίνει για το Νότη... 'Εφρανε με τόσην την κουνένη, χωρίς να φαίνεται πώς την υποκάνει. 'Αλλά κι' αυτό, στην άνταρσία που τόκανε τόσο φανερά κι' άνεπατήδεια, με τόση φυσική άδεύση, που μόνο το παιχνίδι της αυτό, για ένα μάτι σβέλει, καθώς της 'Αριστέας, θα ήταν άρεστο να την προδώσει...

'Αλλά τώρα, που ή 'Αριστέα της άποσώπουσε την άλήθεια, και

απ' καλή, αυτό, ο Νότης—απ' τον καιρό που ντύθηκε φαντάρος, δεν έβανε ποτέ πολιτικά. 'Αλλά, μέσ' στη χαμάρα της στιγμής, δεν πρσεξε σ' αυτή τη λεπτομέρεια.

Έκοβε βόλτες τώρα, σαν τρελλός, μπροστά στην πόρτα του νοσοκομείου. Είχανε μαζεντεί και κάποιον άλλο, και κουνενάριζαν με χαμηλή φωνή. Σε μια παρέα, λίγο παραπέρα, ήταν κι' ένας φαντάρος, και μιλούσε. Καθώς ο Νότης γύρισε τα μάτια, βλέπει το Νίκο ξαφνικά, μπροστά του! Για μια στιγμή, δεν πίστεψε στα μάτια του...

—Νίκο! του λέει, Νίκο! Δε σε βάρεσαν;...

'Ο Νίκος κοινοστάθηκε, κι' αυτός, άπορημένος.

—'Όχι, δε με βάρεσαν έμένα! Βάρεσαν το Μίκα το Ντουνη...

Ποιός σου τότε πώς με βάρεσαν έμένα; 'Ημαστε παρέα με τ' Μίκα, και βρεθήκαμε, και γώ, μέσ' στον καθάνα... 'Αλλά και σ' οι ρε σενείς έδω—χάμω!; Πότε, κόλας, πρόλαβε και τάμασε;...

Κι' άκούωπες το χέρι του στον δικό του.

Τότε κι' ο Νότης έστρεψε με μιάς. 'Ολ' ή ταραχή κι' ή άγνωση που κρατούσε με τα δόντια τόσην ώρα, συναντημένα με την ξαφνική γλώσσα, να ξαναβρεί το Νίκο ξοντανό, τον έκαναν να μη μπορεί να κρατηθεί. Τον πήρανε τα κλάματα, σαν το μωρό παιδί. Έπεσε στην άγκαλιά του Νίκου, και έξασπε σ' άμυλντους, άκράτητους ληρμούς.

Κι' ο Νίκος, τον άγκάλιασε, κι' αυτός, και χτυπώντας τον την πλάτη με το χέρι, τον κράτησε σφιχτά, για μια στιγμή. Κι' ούτε μπορούσε να μιλήσει, κι' αυτός, τώρα—γιατί' ή καρδιά του, και κακό χτυπούσε δυνατά, κι' ένοιθε τα μάτια του βαριά και βουρκαμένα...

Κ' έτσι, χωρίς στη μικρή εκείνη παρεξήγηση, απ' άφορη πη λαβωμού του Μίκα του Ντουνη—που τον κράτησε, και κών καρφωμένο δυό-μυόν μήνες στο νοσοκομείο—έβγαλαν πάλι φίλοι. Ο Νίκος με το Νότη, και μάλιστα, πιο φίλοι, πιο άχώριστοι, και πιο άγαπημένοι κι' από πρώτα.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Το οίκτρο τέλος του Πεντίου Πιλάτου. 'Η αυτοκτονία του. 'Ο «Πύργος του Πιλάτου». 'Ο Ευριπίδης και ή γυναίκες. Πώς τις... έστέλιζε. Τέρατα μνήμης. Το τρεμερό στείχημα ενός λατινιστεύ. 'Υπό την άπειλην του ξίφους. 'Αλλα καταπληκτικά παραδείγματα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Είπε εξακριβωμένο, ότι ο περίφημος Πόντιος Πιλάτος, επί των ημερών του οποίου έγινε ή σταύρωση του Σωτήρος, έξοριστηκε άργότερα στη Γερμανία υπό του αυτοκράτορος Τιβεριού, λόγω διαφύρων καταγραφών του.

Κάποιος χρονογράφος του μεσαιώνος, έπιβεβαιώνοντας την πληροφορία αυτή, προσθέτει ότι ο Πιλάτος, μετά την έξορία του, πέρασε κυρτά τον ποταμό Ροδανό και κατέφυγε σ' ένα γειτονικό βουνό, όπου μάλιστα έχτισε και άνάκτορο, για να περάση την υπόλοιπη ζωή του.

'Αλλά κι' εκεί δεν μπορούσε να ησυχάσει. 'Από τη μια μεριά ο φόβος μήπως άνακαλυφθεί, απ' την άλλη ή τήφεις της συνειδήσεώς του, γιατί δεν είχε προλάβει τη σταύρωση του Χριστού, τον άνάγκασαν να πέσει σε μια χαράδρα, στο βάθος της οποίας περνούσε ένα ποτάμι.

'Η καταιγιστική παραδοσίς άναφέρουν, ότι το πτόμα του Πιλάτου το έβγαλε το ποτάμι με ταξίδ της τοποθεσίας Ταιν και Σαίν-Βαυλιέ και ότι προς άνάμνησιν αυτού του γεγονότος χτίστηκε στο μέρος εκείνο ένας πύργος, που διατηρείται μέχρι το 16ου αιώνος και έφερε το όνομα «Πύργος του Πιλάτου».

'Ο διάσημος τραγικός της άρχαιότητας Ευριπίδης, ο οποίος κατασκευάζονταν φοβερά τις γυναίκες στα έργα του, άποδίδει στο φύλο τους τα έξής... κομμητικά έπιθετα:

Ευμετάβλητη, άπιστη, άλαστονική, άποκοίτια, κίβδηλη, κακοήθης, σπουδαία, άδωκη, άμνη, μνηστική, άποσπαστική, ιδιότροπη, εύπιστη, μισητή, σί'ωση, έπλό-υπη, φιλάρεσκη, άγρημη, άσπλη-ζνη, άσέβης, άνοστη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Ο περίφημος λατινιστής 'Ιουστους Λίνιος στοιχημάτισε κάποτε να άπαγγείλη άπέξω δύο τον Τάατο επί λέξει ένώνπιον ένός στρατιώτου, ο άποιος θα κρατούσε στα χέρια του ένα ξίφος γυμνό και θα ήταν έτοιμος να του το βυθίση στο στήθος αν τυχόν παρέλειπε έστω και μια λέξη. Εύτυχώς όμως, ο Ρωμαίος

ιστορικός έκέρδισε το στοίχημα.

'Ο Γάλλος ηρωϊκής Μενεσπιέ, μπορούσε να επαναλάβη άμέσως, με την άράδα ή άνάκατα, όχτακόσιες περίπουκόσιες λέξεις τις όποιες θ' άκούγε για πρώτη φορά.

'Ο περίφημος 'Ολλανδός σοφός και καθηγητής του Διεθνούς Δικαίου Ούγος Γρότιος, παρενθεθείς κάποτε στην έπιθεώρηση μερικόν συγγραμμάτων, έβεβαίωσε πώς μπορούσε ν' άπαγγείλη άπέξω όλα τα άγνωστά όνόματα των στρατιωτών.

'Αναφέρονται επίσης πολλοί ξωγραφοί, και από τους νεωτέρους οι Γάλλοι 'Οράσιος Βερνέ και Γουσταύος Ντορέ, οι όποιοι μπορούσαν ν' άντιγράφων από μνήμης μια εικόνα, που την είχαν ιδεί μονάχα

'Ο άθάνατος μουσουργός Μόσαρτ άντέγραφε κάποτε διόκληρη τη μουσική που είχε άκούσει σε κάποια λειτουργία καθολικών, χωρίς να κάνει κανένα λάθος.

'Η λογία Μοντεράτα Φούτα, απ' τη Βενετία, μπορούσε να επαναλάβη κατά λέξιν όποιοδήποτε έκκλησιαστικό κήρυγμα, άρκει να το είχε άκούσει μια φορά.

Το οίκτρο τέλος του Πεντίου Πιλάτου. 'Η αυτοκτονία του. 'Ο «Πύργος του Πιλάτου». 'Ο Ευριπίδης και ή γυναίκες. Πώς τις... έστέλιζε. Τέρατα μνήμης. Το τρεμερό στείχημα ενός λατινιστεύ. 'Υπό την άπειλην του ξίφους. 'Αλλα καταπληκτικά παραδείγματα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Είπε εξακριβωμένο, ότι ο περίφημος Πόντιος Πιλάτος, επί των ημερών του οποίου έγινε ή σταύρωση του Σωτήρος, έξοριστηκε άργότερα στη Γερμανία υπό του αυτοκράτορος Τιβεριού, λόγω διαφύρων καταγραφών του.

Κάποιος χρονογράφος του μεσαιώνος, έπιβεβαιώνοντας την πληροφορία αυτή, προσθέτει ότι ο Πιλάτος, μετά την έξορία του, πέρασε κυρτά τον ποταμό Ροδανό και κατέφυγε σ' ένα γειτονικό βουνό, όπου μάλιστα έχτισε και άνάκτορο, για να περάση την υπόλοιπη ζωή του.

'Αλλά κι' εκεί δεν μπορούσε να ησυχάσει. 'Από τη μια μεριά ο φόβος μήπως άνακαλυφθεί, απ' την άλλη ή τήφεις της συνειδήσεώς του, γιατί δεν είχε προλάβει τη σταύρωση του Χριστού, τον άνάγκασαν να πέσει σε μια χαράδρα, στο βάθος της οποίας περνούσε ένα ποτάμι.

'Η καταιγιστική παραδοσίς άναφέρουν, ότι το πτόμα του Πιλάτου το έβγαλε το ποτάμι με ταξίδ της τοποθεσίας Ταιν και Σαίν-Βαυλιέ και ότι προς άνάμνησιν αυτού του γεγονότος χτίστηκε στο μέρος εκείνο ένας πύργος, που διατηρείται μέχρι το 16ου αιώνος και έφερε το όνομα «Πύργος του Πιλάτου».

'Ο διάσημος τραγικός της άρχαιότητας Ευριπίδης, ο οποίος κατασκευάζονταν φοβερά τις γυναίκες στα έργα του, άποδίδει στο φύλο τους τα έξής... κομμητικά έπιθετα:

Ευμετάβλητη, άπιστη, άλαστονική, άποκοίτια, κίβδηλη, κακοήθης, σπουδαία, άδωκη, άμνη, μνηστική, άποσπαστική, ιδιότροπη, εύπιστη, μισητή, σί'ωση, έπλό-υπη, φιλάρεσκη, άγρημη, άσπλη-ζνη, άσέβης, άνοστη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Ο περίφημος λατινιστής 'Ιουστους Λίνιος στοιχημάτισε κάποτε να άπαγγείλη άπέξω δύο τον Τάατο επί λέξει ένώνπιον ένός στρατιώτου, ο άποιος θα κρατούσε στα χέρια του ένα ξίφος γυμνό και θα ήταν έτοιμος να του το βυθίση στο στήθος αν τυχόν παρέλειπε έστω και μια λέξη. Εύτυχώς όμως, ο Ρωμαίος

ιστορικός έκέρδισε το στοίχημα.

'Ο Γάλλος ηρωϊκής Μενεσπιέ, μπορούσε να επαναλάβη άμέσως, με την άράδα ή άνάκατα, όχτακόσιες περίπουκόσιες λέξεις τις όποιες θ' άκούγε για πρώτη φορά.

'Ο περίφημος 'Ολλανδός σοφός και καθηγητής του Διεθνούς Δικαίου Ούγος Γρότιος, παρενθεθείς κάποτε στην έπιθεώρηση μερικόν συγγραμμάτων, έβεβαίωσε πώς μπορούσε ν' άπαγγείλη άπέξω όλα τα άγνωστά όνόματα των στρατιωτών.

'Αναφέρονται επίσης πολλοί ξωγραφοί, και από τους νεωτέρους οι Γάλλοι 'Οράσιος Βερνέ και Γουσταύος Ντορέ, οι όποιοι μπορούσαν ν' άντιγράφων από μνήμης μια εικόνα, που την είχαν ιδεί μονάχα

την 'Ανθούλα, ήταν πιά άργά. Είχε μάθει πιά τα κυριότερα: τις παρενθεές του Νότη με τη Στέλλα, τον τσακωμό του με το φύλο του το Νίκο, τα ξεμωμάτα του στους ντεκέδες, τις συνεχείς του άπονοίες απ' το σπίτι, τα ξενύχια του, τα κατορθώματά του. Κι' όλ' αυτά, μεγαλωμένα στο μυαλό της, και παίρνοντας, μαζί με τον καιρό, μέσ' στην έρεθισμένη φαντασία της, την άνη κάποιον φοβερόν, τραποδόν πραγμάτων—κάποιον άκατονόμαστον και ζοφερόν όργιον, που δεν τολμούσε καν να τα συλλάβει—της έσκαβαν άργά τα σκατά, σαν ένα μυαλό, βαθύ σαρώα. Τα μάγουλά της είχαν βαρύνονται, δυο μαύροι κύκλοι συμπαθητικοί, είχαν φανερωθεί γύρω στα μάτια της, δεν είχε πιά το νού της στη δουλιά της. Αυτό τόχαν προξέσει και από σπίτι της. 'Η κυρία-Λέγκω πίστευε πώς ήταν έμπαρμεντ. Κανέναν, παρεκτός της 'Αριστέας, δε θα μπορούσε να μαντεψεί την άλήθεια. 'Ως κι' ο μπαρμπα-Σταμάτης, ο πατέρας της, έλεγε κοινοκώπως κι' άνοησίες—κι' ήθελε να την πάει στο γιατρό, να την κοπιάσει, και να βρει τί έχει...

'Όταν ο Νότης, όμως, γύρισε από σπίτι του, και ξαναμπήκε στην κοινή ζωή—έπειν' απ' της Στέλλας τη φευγάλα, και το φιλάρι του με το Νίκο—κι' ή 'Ανθούλα, σαν ένα λουλούδι, που το ζωντανίζουν ξαφνικά, βρήκε πάλι μια στιγμή, τα πρώτα χρώματά της. Τ' άναμικό της χέλι χαμώλιασε, τα μάγουλά της ορόσαν και δρόσαν, τα μάτια της έκαρταναν, άνδραγέταν—κι' άμέσως ξαναγύρισε, με κέφι, στη δουλιά...

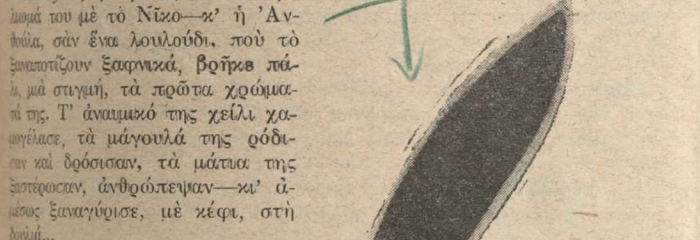
Τότε, κι' οι πιο κοντοί, κάτω απόλαβαν. 'Αλλά δεν ήθελαν, άμα να το πούν. 'Η κυρία-Λέγκω, μάλιστα, κατάλαβε πολλά. Το μικρό της ένταχτο της άντας το ύψος.

Κ' έτσι, κι' ή 'Αριστέα πήρε άχρος, και μια βραδιά, της έβγαλε κουνένη. Της τόνερε με ήρω, τεχνικά. 'Η 'Ανθούλα λήλασε, κακίλασε, στην άρχη πήγε να βάλει τις φανές—έπειτα, όμως, έπεσε στα χέρια της, και έβγαλε, την πήρε το παρόπιον...

'Ηταν ένα παρόπιον δειλό, παραπύλο, ένα παρόπιον βαθύ και σκούρο—το ξαφνικό ξεζελίσμα μιας έρμης καρδιάς, που, μήπως τώρα κινείται και τρέμει, κι' έρμης, έπειτα από στιγμή, και δεν άρκεται, κι' άφίνει τον καιμό της να ξεπαίσει, κυρταμένη να παλέψει μνή, και ζητώντας από κάποιον μια βοήθεια, μια συμπόρεια, και μια παρηγορία...

(Άκολουθεί)

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΕΣ

Τότε, κι' οι πιο κοντοί, κάτω απόλαβαν. 'Αλλά δεν ήθελαν, άμα να το πούν. 'Η κυρία-Λέγκω, μάλιστα, κατάλαβε πολλά. Το μικρό της ένταχτο της άντας το ύψος.

Κ' έτσι, κι' ή 'Αριστέα πήρε

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΟΙ ΜΑΓΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΙ ΚΑΤΑ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΤΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Ο μάγος Σίμων και ο Απόστολος Πέτρος. Τό πρώτο θαύμα του 'Αποστόλου. Τό σκυλί που μιλάει ανθρώπινα! Τό θαύμα του Σίμωνος. Η νίκη του Πέτρου. Ο περίφημος μάγος 'Απολλώνιος, ο Τυανεύς. Τά καταπληκτικά του θαύματα. Άδρατος και ασύλληπτος. Η ανάληψις του στους ουρανούς, κτλ. κτλ.

ΠΟΙ ΤΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΑ ΕΠΙΣΤΟΛΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ ΕΙΝΕ ΚΑΙ Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΜΑΓΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΕΤΡΟΥ, ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ, Η ΟΠΟΙΑ ΚΑΤΕΛΗΞΕ Σ' ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗΝ ΟΥΚΕΔΟΝ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΝ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ.

Διηγούνται, ότι ο Σίμων είχε ένα μεγαλόσωμο σκύλο, ο οποίος στεκόταν πάντα κοντά στην πόρτα της κατοικίας του και κατεστράτευε όλους όσους ήθελαν να δεχθώ μέσα ο τρωμερός κύριός του.

Ο απόστολος Πέτρος, θέλοντας να συναντήσει τον Σίμονα και να μιλήσει μαζί του, διάταξε τὸ ζῶο νὰ μὴ μείνει καὶ νὰ τὸν ἀναγγεῖλῃ στὸν κύριό του με ἀνθρώπινη φωνή.

Ο σκύλος έγινε άμέσως ήμερος σάν άρνάκι καί, μπαίνοντας στην κατοικία του μάγου, ξεπληρώσε τὴ διαταγή του Πέτρου, πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν του κυρίου του.

Ο Σίμων τότε γὰ ν' ἀποδείξῃ σὸν Πέτρο, ὅτι εἶχε τὴν ἰδίαν δύναμιν μ' αὐτόν, διάταξε τὸν σκύλόν του ν' ἀποκριθῇ σὸν ἐπιστάτην, ὅτι μπορούσε νὰ μιτῇ ἐλεύθερα στὴν κατοικία του. Τὸ ὑπόκουο ζῶο ἐξεπλήρωσε άμέσως τὴν ἐπιθυμία του κυρίου του.

Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ απόστολος Πέτρος, ἐπειδὴ δὲν μπόρεσε νὰ ξεπεράσῃ τὸ μάγο στὴν πρώτη συνάντησί τους, ἔφυγε μετ' τὴν βεβαιότητα, ὅτι θάβρσσκε κατωφλιώτερη περίστασι νὰ συναγωνισθῇ μαζί του, 'Υστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Σίμων διεκήρυξε ὅτι ἦταν ἱκανὸς νὰ πετάξῃ στὸν ἀέρα καὶ πραγματικά ὑψώθηκε στὸν οὐρανὸν σάν πουλί, ἐπάνω σ' ἓνα πύρρο άρμα.

Ο απόστολος Πέτρος όμως, πού τὸν παρακολουθοῦσε ἀπὸ κάτω, ἐπειδὴ εἶχε ἐξαπληθεῖ περὶ ἡ ἰσχυροῦ τοῦ κα' ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν τιμωρήσῃ, κατ'όχθος μετ' τις προσπεινές του σὺν θεῷ, νὰ τὸν γρομώσῃ στὴ γῆ. Πέφτοντας ὁ Σίμων, ἔσπευσε τὰ πόδια του κα' ἔμεινε ἐπὶ ὄρεα ἀναίσθητος.

Ο αυτοκράτορας τῆς Ρώμης Νέρων, δὲν ἔμαθε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγώνος τὸν δὺν ἀνδρῶν, παραδέχτηκε τὴν ὑπεροχή τοῦ ἀποστόλου Πέτρου καὶ τὴν ἀπέδωσε στὴν ἰσοτιμία καὶ κάποιον ἰσχυροῦ θεοῦ του.

Ο Σίμων ὁ μάγος δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς κοινούς θαυματουργοὺς τῆς ἐποχῆς του. Ὑπῆρξε ὁ ἰδρυτὴς καὶ ὁ πρῶτος ἀρχηγὸς τὸν 'Ελγιστικῶν', ἐνὸς σὺλλόγου μυστικοπαθῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπικοινωνοῦσαν μετ' τὰ πνεύματα καὶ τοὺς δαίμονες.

Ο Σίμων διεκήρυξε ἐπίσης, ὅτι ἂν τοῦ ἔκοθαν ποτὲ τὸ κεφάλι, εἶχε τὴν ἱκανότητα ν' ἀναστήθῃ μετὰ πρεῖς ἡμέρες! Ὅταν διως ἀργότερα ὁ τύραννος Νέρων ἀνέταξε τὴν ἀποκεφάλισί του, ὁ δυνατὸς μάγος δὲν μπόρεσε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ ζωή...

Πολλὰ ἐπίσης παράδοξα καὶ ὑπερόπτικα γεγονότα ἀποδίδονται στὸν ἀναίσθητο φιλόσοφο καὶ ἱατρὸν τὸν Πυθαγόρα μεταγενεστέρων γόνων 'Απολλώνιο τὸν Τυανέα, τὸν ὁποῖο ἐδωγράφησε ὁ ἱστορικός Φιλόφωτος.

Ο 'Απολλώνιος γεννήθηκε διὰ χρόνια ἕντεκα ἀπ' τὸ Χριστὸ καὶ ἔφτασε σὲ ἡλικία ἑκατὸν τριάντα γόνων. Σὺν ματρί αὐτὸ δάκτυμα τῆς ζωῆς του ἐπεξεργάσθη πολυάριθμα ταξείδια κα' ἐπεσκέφθη πάμπολλα μέρη τῆς γῆς, γὰ νὰ πλουτίσῃ τὴς γνώσεις του καὶ νὰ σπουδάσῃ τὴ μαγεία.

Ἀλλ' αὐτὸς γ' αὐτὸν τὰ ταξείδια ἦσαν —ὅπως ἐθελοβαίονε— παιγνίδι, γὰρ ἀπὸ τῆς καὶ στιγμῆς τὴν ἄλλη μπορούσε νὰ πᾶν ἀπ' τὴν Ἑβρώπη στὴν Ἀσία...

Εἶχε ἐπίσης τὴν ἱκανότητα νὰ μεταμορφώνεται σὲ ὅτι ἔβαζε σὺν τοῦ του, π.χ. σὲ πουλί, σὲ δέντρο, σὲ λιθάρ. Ἐπὶ πλέον, προσκαλοῦσε κοντὰ του τὴς σκῆς τὸν νεκρῶν καὶ προφήτευε μ' ἀσφάλεια τὸ μέλλον.

Μιά μέρα ὁ 'Απολλώνιος, τὸν καρὸ πού βρισκόταν στὴ Ρώμην, εἶχε μετ' ἓνα σπῆτι καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀναστήσῃ κάποιον κατέλα πού εἶχε πεθάνει λίγες ὥρες μετὰ τὴν τελευτὴ τοῦ γάμου τῆς.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ παρευρισκόμενοι ἐξέφραζαν τὴν ἐκπλήξι τους καὶ

τὴ δυσπιστία τους γὰ τὸ πρωτοφανὲς γεγονός πού ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῇ μετὰ τὰ μάτια τους, ὁ 'Απολλώνιος γύρισε καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἀκούστε τὸν κεραυνὸ πού βροντᾷ ἀπὸ τὴ στιγμῆ! Τὴν διατάζω λοιπὸν νὰ πέσῃ ἐπάνω στὸν αυτοκράτορα πού κάθεται σὺν τραπεζίῃ καὶ πίνει...

Ἀμέσως τότε τὸ πλῆθος βγήκε ἀπ' τὸ σπῆτι κα' ἔτρεξε πρὸς τὸν ἀνέκτορα, θέλοντας νὰ βεβαιωθῇ ἂν ὁ 'Απολλώνιος ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Πραγματικά, ἓνας κεραυνὸς εἶχε πέσει στὴν αἰθούσα ὅπου ἐσημειοῦσε αὐτὴ τὴ στιγμῆ ὁ Νέρων κα' εἶχε συντρίψει τὸ καπέλο πού ἔφερε σὲ χεῖλιν του ὁ αυτοκράτορας, χωρὶς ὅμως νὰ προσέχη στὸν ἴδιον κανόνά του.

Ὅταν κάποτε ἔσπευσε μὴ μεγάλη ἐπιθυμία στὴν Ἑφεσον, κάποιος ἔκλει τὸν 'Απολλώνιο πού, ὅπως εἶπαμε, ἦταν καὶ ἱσχυρός. Ὁ Τυανεύς μάζεψε τότε τοὺς κατοίκους σὲ μὴν μεγάλη πλατεία καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἐξέρπετε γὰρ σὰς τιμωροὺν οἱ θεοὶ; Σὰς τιμωροὺν γὰρ πρὸς ἐμεῖς φιλοξενία σὺν κακοποῖο πνεύμα πού οἱ Χριστιανοὶ ἀποκαλοῦν Διάβολο...

Τότε οἱ παρισταμένοι, τὸν ὁποῖον κατήχησε ἡ περιέργεια, τὸν φέτησαν σὲ πού μέρους βρισκόταν ὁ Διάβολος. Ὁ 'Απολλώνιος, εἰς ἀπάντησιν, τοὺς ἔδειξε ἓνα γέροντα ζητιάνο, πού καθόταν καὶ λυγρῶς, λέγοντάς τους:

— Αὐτοὺς εἶνε ὁ αἴτιος τῆς ἐπιδημίας. Ἀπὸ σὰς ἐξαργατα νὰ τὸν ἐξολοθρεύσετε...

Τὸ πλῆθος ἄρχισε τότε νὰ οἰχθῇ πέτρες ἐναντίον τοῦ ζητιάνου, ὁ ὁποῖος ἐτάφη κάτω ἀπ' αὐτές. Ὅταν ὅμως σὲ λίγο θέλησαν νὰ τραβήξουν τὸ πτώμα του ἔξω ἀπ' τὴν πόλιν καὶ νὰ τὸ θάψουν, δὲν βρῆκαν κάτω ἀπ' τὴς πέτρες, παρὰ τὸ σκελετὸ ἐνὸς σκυλίου! Ἀπὸ κεινὴ δὲ τὴν ὄρα σταμάτησε τὸ θάνατον καὶ ἡ ἀρρώστια.

Ὅταν ἔσπευγε ἀνέκτορα στὴ Ρώμην, ὁ 'Απολλώνιος κατηγορήθηκε ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του καὶ ὀδηγήθηκε πρὸς τὸ δικαστήριον. Ἀλλ' ὅταν θέλησαν νὰ διαβάσουν τὴν ἐκτίμησιν τοῦ καταγγελλομένου, παρατήρησαν ὅτι τὰ γράμματα τῆς εἰχὸν σθυσσεῖ!

Οἱ δικασταὶ ἔμειναν κατὰ πλῆρτοι ἀπ' τὸ φανταστικὸν καὶ ζήτησαν ἀπ' τὸν κατηγορούμενον νὰ τοὺς τὸ ἐξηγήσῃ. Ὁ 'Απολλώνιος όμως, ἀπὸ τὴν τοὺς ἀπαντήσῃ, περιόριστε νὰ χαιρομένη.

Κατόπιν οἱ δικασταὶ εἶδον νὰ σχηματίζονται γύρω στὸν κατὰ τὰ ὅποια τὸν ἐτίλυναν καὶ τὸν 'Απολλώνιος εἶχε γίνῃ ἄφαντος!

Ἀλλὰ ἡ συνέπειες τοῦ 'Απολλωνίου δὲν σταματοῦν ἐδῶ. Ἀργότερα, στὴν ἐποχὴ τοῦ Διομητρίου, κατηγορήθηκε καὶ συνελήφθη γὰρ δεύτερη φορὰ. Διάταξε μάλιστα ὁ ἴδιος ὁ αυτοκράτορας νὰ τὸν γρονθοκοπήσῃ καὶ νὰ τοῦ κόψουν σύρριζα τὰ μαλλιά καὶ τὰ γένεια.

Κατόπιν τὸν παρέλαβαν σ' αὐτὴ τὴν ἐλεεινὴν κατάσταση καὶ τὸν ἔκλεισαν σὲ μὴ ἐλεγκτὴ, στὴν εἰσοδὸ τῆς ὁποίας τοποθετήθηκαν ὁ γρονθοκοπὴς καὶ οἱ φύλακες.

Ὅταν ὅμως ἐβράδυνε καὶ μύησαν στὴ φυλακή γὰ νὰ τοῦ πῶν φωνή, δὲν εὐρίθκαν παρὰ μόνο τὰ δεσμά, μετὰ ὅποια τὸν εἶχαν δεσμεύσει. Ὁ 'Απολλώνιος εἶχε γίνῃ καὶ πάλιν ἄφαντος!

Ὅστερ' ἀπὸ κάποιον καρὸ, ὁ 'Απολλώνιος παρουσιάστηκε ξανά στὴ Ρώμην. Αὐτὴ τὴν φορὰ, ἄρχισε νὰ διατρέχῃ τοὺς δρόμους ἔξω-ἔξω, κρανύζοντας:

— Σκοτώστε τον! Σκοτώστε τον! Θάνατος σὸν τύραννο!...

Οἱ ἀκούοντες τὸν πῆραν ἀπὸ πίσω καὶ μερικὸι μάλιστα θέλησαν νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν παραδώσουν σὲς ἀρχές. Ἀλλὰ, καθὼς ὁ πλῆθος τὰ χεῖρα τοὺς ἐπάνω του, ἔμειναν ἀνίητοι καὶ σχεδὸν ἀπαιθήμενοι.

Στὸ μετὰξὺ ὁ μάγος ἐξακολουθοῦσε νὰ φρονίζει:

— Ἐτοὶ συνήθιζετε, ὦ Ῥωμαῖοι, ν' ἀνταμείβετε τοὺς ἀνθρώπους πού ἔρχονται, φέροντάς σας εὐχάριστες εἰδήσεις; Μάθετε, ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμῆ ὁ τύραννος Διομητριανὸς πλήσσει... ἀφανίζεται... Νά...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο Ντούγκλας Φαίρμπανκς γιὰ τὴ γυναῖκα του. Πῶς γνώρισε τὴ Μαίρη Πίκερδ. Ο γάμος τους. Ἐνα σπιτάκι σὲ βουνό. Ἡ Πίκερδ ὡς σύζυγος καὶ νοικοκυρά. Ο μεγαλειότερος κίνδυνος τῆς ζωῆς των. Φέρνει νύστα ὁ κινηματογράφος; Τί λέει ἓνας Ἄγγλος γιατρός, κτλ. κτλ.

Ο παγκοσμίος φήμης ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Ντούγκλας Φαίρμπανκς ἐδημοσίευσε τελευταία τὸ ἑξῆς ενδιαφέρον ἀρθρὸ γὰ τὴ σύζυγό του, τὴν ἐπίσης ὀνομαστὴ καλλιτέχνηδα Μαίρη Πίκερδ:

«Ὅταν ἐγνώρισα γιὰ πρώτη φορὰ τὴ Μαίρη Πίκερδ, ἦταν περὶ ἓνα ἀπὸ τοὺς λαμπρότερους κινηματογραφικοὺς ἀστέρας, ἐνὸς ἐγὼ ἦμιον ἓνας ἀπλὸς ἡθοποιὸς τοῦ θεάτρου, πού τότε μόλις ἀρχίζα ν' ἀποκτῶ κάποια φήμην καὶ σὺν κινηματογράφῳ.

Εἶνε περίεργον πῶς μὴ μικροσκοπικὴ γυναῖκα, σάν τὴ Μαίρη, μπόρεσε νὰ ὑποδουλώσῃ ἓνα ρωμαῖο ἀνδρᾶ, σάν ἐμένα. Κι' ὅμως, αὐτὸ ἀκριβῶς μοῦ συνέβη. Ἡ ζωὴ μου χωρὶς αὐτὴν, εἶνε ἀσημάντη καὶ ἀδειανή.

Τὴν ἐποχὴ πού πρωτογνωρίσαμε, τόσο ἡ Μαίρη, ὅσο κα' ἐγὼ, ἦμαστε ἐγγασμοί. Χρεώστικες λοιπὸν νὰ περιμένουμε. Κάναμε κα' οἱ δύο μας ὑπομονή, ὥσπου ἡ Μαίρη ἔγινε διχὴ μου καὶ με συνόδευσε σὲ οἶκον, τὸ ὁποῖο τῆς εἶχε ἐτοιμάσει αὐτὴν κορινθ' ἐνὸς λόφου.

Σ' ὅλη τὴ ζωὴ τῆς, ἡ Μαίρη ἐξέφραζε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ζῇσῃ στὴν κορινθ' ἐνὸς λόφου. Ἐγὼ μὴ μὴς πολλὰς φορὰς γ' αὐτὸ πρὸς τοῦ γάμου μας καὶ εἶχα ἀποσπᾶσαι νὰ τῆς κάνω ἓνα τέτοιο δῶρο. Ἐτοὶ ἔχτισα τὸ σπῆτι αὐτό.

Ἡ σύζυγός μου εἶνε μὴ θανασίαν νοικοκυρά. Αὐτὴ δίνει τις οδηγίες γὰ τὰ γένιατά μας, ὅταν πρῶμος στὴν ὑπόλοιπὴ ἀγορῶντα, σὰ ἡ ἔξω σὸν κήπο. Αὐτὴ ἐπιβλέπει τις καμωμένες, τις μαγειρώσεις, τοὺς κηπουροὺς. Ἐπίσης καταγίνεται μετ' ἡμῶν σὲ ζητήματα τῆς ἐσωτερικῆς διακοσμῆσως τῆς κατοικίας μας.

Ἡ Μαίρη εἶνε μὴ ἀπὸ τις πρὸ πολυάσχολες γυναῖκες τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὴν εἶδα βιαστικὴ, παραγμένη, νεύρασμα. Εἶνε πάντα τῆς ἡμέρας. Τελειώνει τὴν καθημερινὴν τῆς ἐργασία, χωρὶς νὰ δεῖξῃ κανένα σημεῖο ἐξουθέντητος. Ἀκόμα κα' ὅταν πρωταγωνιστοῖ σὲ καμιά ταινία, ἡ Μαίρη βρίσκει καρὸ καὶ γὰ ἓνα πλῆθος ἄλλες ἀσχολίες.

Κάποτε, ὅταν ἦμαστε σὲ Λονδίνο, δοκίμασα γὰ μερικὰ λεπτὰ ἀληθινὸν τρώμο. Ἦταν ὅταν εἶχαμε περικυκλωθῇ ξαφνικά ἀπὸ τὸ πλῆθος σὲ «Θηάτρων Γάμωντες Πάρτυ». Ἐγὼ μὴ πᾶν ἐκεῖ ὡς ἀπὸ τοῦ ἐπισκέπτες, θέλοντας νὰ παρεννευθῶμε σὲ μὴ συγκέντρωσι, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἀναγνωρίσουν.

Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω λοιπὸν τὸν φόβο πού ἔσφιξε τὴν καρδίαν μου, ὅταν ἡ τεράστιος λαϊκὴς μάζης τῆς ἀέραντης ἐκείνης αἰθούρας ἀρχισαν νὰ κατενύκωνται πρὸς τὸ μέρος μας, νὰ σπρώχνονται ἐξακολουθητικά καὶ νὰ μᾶς πε-

ρισφύγγουν ἀποπνηχτικά. Γὰ μὴ στιγμῆ εἶδα στὴ φαντασίαν μου τὴ μικρόσχημὴ γυναῖκα μου νὰ ἀνατρέπεται καὶ νὰ σαρώνεται ἀπὸ τὸ ἀκράτητο ἐκεῖνο κῆμα τοῦ πλῆθους, πού φουσκῶνε ὁλοένα καὶ βογ-γούσε γύρω μας!...

Μὰ εἶχα τὴν ἐτοιμότητα νὰ σκεφθῶ κατὰ καὶ νὰ τὸ βάλω ἀμέσως σ' ἐφαρμογή. Ἀρταξα δηλωθῇ πάνω στοὺς ὅμιλους μου τὴ Μαίρη καὶ τὴν περιέφερα εἰς θριαμβευτικά, ἀλλὰ καὶ ἀσφαλῆστα, ἀνάμεσα ἀπ' τὸ ἐνθουσιασμένο καὶ σχεδὸν ἐξαιλω πλῆθος, ὥσπου τὴν ὠδήγησα στὴ σωτηρία ἔξωδῳ.

Κάποιος Ἄγγλος γιατρός ἀσχολήθηκε τελευταία μετὰ τὸ ζήτημα ἂν ὁ κινηματογράφος προκαλεῖ ἡ ὄρα ἴκτο. Κατὰ τις ἔρευνες λοιπὸν τοῦ ἐν λόγω γιατροῦ, ἡ διαδοχικὴ προβολὴ εἰκόνων σὲ πανὶ φέρνει ἀκατανίκητη νύστα στοὺς θεατάς. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται κα' ἀπ' τὸ γεγονός, ὅτι ἄνθρωποι πού δὲν νυστάζουν καθόλου καὶ πού παρακολοῦθοῦν μὴ προβολομένη ταινία κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, καταλαμβάνονται ἀπὸ ὑπνῶση. Ὁ Ἄγγλος γιατρός, καταλήγοντας, συνιστᾷ στοὺς νευροπαθεῖς πού πάσχουν ἀπὸ ὑπνῶση, νὰ ἐγκαθίστουν σὲ δωματίῳ τοῦ ἴππου τοὺς —ὅσοι ἔχουν τὰ μέσα ἐννοεῖται— μὴ σκεπτικὴν κινηματογραφικὴ καὶ τοὺς παρέχει τὴ διαβεβαίωσι, ὅτι

δέκα λεπτὰ μετὰ τὴν ἐναρξῆ τῆς προβολῆς τῆς ταινίας θ' ἀποκοιμούνται.

ΑΠΟ ΤΗ ΣΧΗ ΤΟΝ Μ. ΑΝΔΡΩΝ

ΜΙΣΤΡΟΠΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΞΕΝΙΣΤΕΣ

Ο περίφημος μουσουργός τῆς Γαλλίας Πούλ-λὸς, ὅταν ὦλον ἰδιοτροπῶν του, εἶχε καὶ τὴν ἀλλοτρίαν! Ὅταν τύχαινε ν' ἀκούσῃ σὲ κάποιο κανένα μουσικὸ πού νὰ παίζῃ ἄσχημα τὰ μουσικά, τὰ ὁποῖα εἶχε τὸν ἴδιον, ἀρταζε, τρεῖς ὄργη, τὸ μουσικὸ ὄργανον τοῦ δυστυχισμένου καὶ τὸ ἔσπασε ἐπάνω σὲς πλά-τες του! Ἀλλὰ μὴς τοῦ περνοῦσε ὁ πρῶτος ἡμετεροῦς, ἔπαιρνε σὲ σπῆτι του τὸν μουσικὸν, τὸν κρατοῦσε σὲ δεῖντο, τοῦ ἔδινε με-ρικὰ πατιέτες καὶ τοῦ χάριζε, πρὶν φύγει, ἓνα καὶ καλὸν ὄργανον. Τὴ συνήθειαν τοῦ αὐτοῦ ἦσαν μὴν ὅλοι οἱ ὀργανοπαῖδες καὶ πολ-λὸι ἀπ' αὐτοὺς ἔπαιρναν ἐπὶ τῆς οἰκίας, γὰ ἡ ἐκπαίδεισιν καὶ τοῦ ὄργανου!

Σταῖς ὁ περίφημος Γάλλος φιλόσοφος Μαλεμπράνς, φαντάστη-καί, ὅτι κρημόταν ἀπ' τὴ μύτη του τὸ... μποῦτι ἐνὸς ἀρνοῦ!

Ὅταν παρανοῦσαν ἐπὶ σειράν ἐτῶν γὰ τὸ μεγάλο βάρος καὶ τὴν ἀ-συνήτη κακομία του!...

Ὅταν κουνέντιασε μαζί με φίλους του, σπῆταν πάντα σὲ ἀδότασι, γὰ νὰ μὴν τοὺς ἐνοχλῇ μετὰ τὴν ἀσχημη-μένη ἀπ' αὐτὴ τὴ μοναμανία του καὶ τὸ κατ'όχθος. Τὸν ἐπλήγωσε καὶ ἓνα ἔμφρα στὴν ἄσχη τῆς μύτης καί, ἐπωφελοῦμενος τῆς

καρδίας του, πού παρουσίασε ἓνα μποῦτι, πού εἶχε κρύψει ἀπὸ πρὶν καὶ καὶ νὰ τοῦχα του, φρονίζοντας θριαμβευτικά:

— Ἐπ' αὐτοῦ! Σὺ τὸ ἔφαγα...

Μὰ αὐτὸ τὸ μποῦτι εἶνε ἡμῶν, ἐνὸς τὸ δικό μου ἦταν ὁμὸ!

Ἀπὸ συμβαίνει, τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἐτοιμότητα ὁ γιατρός, γὰ-

ρὰ ἔλασες τόσες φορὰς ὡς τώρα κοντὰ στὴ φωτιά.

Ο φιλόσοφος ἐπίστεψε τὴν ἀστεία ἐξήγησιν τοῦ γιατροῦ, κατε-

λάσθη ἀπὸ ἀράγνισσιν

καὶ, χύθηκε, τὸν ἀγ-

νοῦσε καὶ τὸν γέμισε

καὶ...

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ

ΤΟΥ ANDRÉ DAVID

ΝΑΓΚΑΣΤΗΚΑ κάποτε, πάνε άρρεσά χρόνια από τότε, να πάω για υποθέσεις μου στη μικρή πόλη Μπ... και να μείνω εκεί για μερικές μέρες.

Ο δήμαρχος της πόλεως αυτής ήταν συγγενής του προϊσταμένου μου και με πολλή προσθυμία προσφέρθηκε να με διευκολύνει στις υποθέσεις μου, έπαινε μάλιστα να με φιλοξενήσει στο σπίτι του.

Εγώ δέχτηκα με πολλή ευχαρίστηση τη φιλοξενία του, γιατί απεχθάνομαι τα ξενοδοχεία των μικρών πόλεων κι' εκτός τούτου, ο δήμαρχος φαινόταν ένας άνθρωπος πολύ καλός και πολύ ευχάριστος.

Όταν πήγα στο σπίτι του, ένθουσα-στηκα άκρια περισσότερο με τη γυναίκα του, η οποία με υποδέχτηκε κι' έγκαρδιότητα και μ' ευγένεια παληάς αρχόντισσας.

Μου παραχώρησαν ένα όμοιο δωμάτιο, για να μείνω όσες ημέρες ήθελα.

Κι' η ύπηρεσία τους ακόμα ήταν μια πολύ αγαθή γρηούλα, την οποία είχα από πολλά χρόνια στην υπηρεσία τους. Όταν με άδηγ-ησε στο δωμάτιό μου για ν' αναπαύω λίγο, μου είπε ότι ο κύριος δήμαρχος ήταν ένας άγγελος και η κυρία δημαρχίνα μια άγια γυναίκα, προστάτις όλων των φτωχών της πόλεως.

Έπειτα απ' το δείπνο, κήδησα λίγη ώρα μαζί με τους οικοδεσπώ-τας και μιλήσαμε για διάφορα πράγ-ματα. Έξαρνα, δεν ξέρω κι' εγώ πώς, τους είπα :

— Είνε κώμα που δεν έχετε παι-διά !...

Αλλοίμονο !... Τα λόγια μου αυ-τά έκαναν το δήμαρχο και τη γυ-ναίκα του να μελαγχολήσουν. Κα-τάλαβα τότε, ότι θα είχαν άλλοτε παιδιά, τα οποία θα τους είχαν πε-θάνει κι' άλλαξα αμέσως όμιλία.

Έξείνο το βράδυ, θυμάμαι, ότι κοιμήθηκα θαμνίσια στο δωμάτι-ο που μου είχαν παραχωρήσει. Τ. δεύτερη όμως νύχτα της εκεί δια-μονής μου άκουσα έξαρνα, μέσα στον ύπνο μου, μια κραυγή παράξε-νη, μια κραυγή γυναικεία που έμοια-ζε με λυγμό. Ξύπνησα τρομαγμένος, μη μπορώντας να καταλάβω αν η κραυγή εκείνη ήταν μια αυταπάτη, αν την φαντάστηκα μέσα στον ύπνο μου, ή την άκουσα πραγματικά.

Για μερικά λεπτά, άφρονιστά, κα-προσεχτικά, αλλά δεν άκουσα τίποτε και ξανακοιμήθηκα.

Την άλλη μέρα, δεν είπα τίποτε σε κανένα για την παράδοξη κραυ-γή που άκουσα τη νύχτα. Αλλά το βράδυ, μόλις έμεινα πάλι μόνος στην καμαρά μου, άκουσα, έντελως ξύπνιος αυτή τη φορά, πριν ακόμα πέσω στο κρεβάτι μου, την ίδια μυστηριώδη κραυγή. Αυτή τη φορά περ-άιντεν, ότι η κραυγή προερχόταν απ' το επάνω πάτωμα. Μια παράξενη άνησυχία με κα-τέλαβε τότε. Το δωμάτιό μου ήταν στο πρώτο πάτωμα, όπου βο-σιονόντουσαν επίσης το σαλόνι και η τραπεζαρία. Στο δεύτερο πάτω-μα, στο οποίο άκουστρο η κραυγή, δεν είχα ανέβαι καθόλου. Ύ-πέθετα ότι θα ήταν εκεί η κρεββατοκάμαρας του δήμαρχου και της γυναικάς του, γιατί όταν με καλονύτιζαν, ανέβαιναν επάνω. Στο σπίτι αυτό δεν έμεινε κανένας άλλος, εκτός από τους δυο γέροντες και τη γρηά επίσης υπηρέτριά τους. Μα η κραυγή που άκουσα ήταν κραυ-γή νέας γυναίκας. Ποιά να ήταν άραγε αυτή η γυναίκα ; Σκέφτηκα για μια στιγμή ν' ανέβω επάνω και να ρωτήσω τί συμβαίνει, μα συγκρατήθηκα. Ίσως να έπρόκειτο για κανένα μυστικό της οικογέ-νειας, το οποίο δεν έπρεπε να μάθω.

Η κραυγή όμως εκείνη με είχε ταράξει και δεν μπορούσα να κοιμηθώ.

Το παράθυρο του δωματίου μου έβλεπε στον κήπο, ο οποίος περι-τριγυριζε όλο το σπίτι. Έξω ήταν μια γλυκιά άνοιξιάτικη βραδιά.

με φρεγγάρι. Κάθησα λοιπόν σιμά στο άνοιχτο παράθυρο, για να πώ-ρω αέρα.

Έξαρνα, άκουσα πάλι τη μυστηριώδη κραυγή, αλλά τη φορά αυτή προερχόταν από τον κήπο. Τρόμαξα και θέλησα να σκαλώω το παράθυρο. Μα πριν προφτάσω να το κλείσω, είδα να περνάει απ' το παράθυρό μου μια νέα γυναίκα, άμορφη σαν νεράδα, με χρυσά μαλλιά, ριγμένα στους ώμους της και ντυμένη μ' ένα μόνο έ-λασρό, λευκό νυχτικό !... Για μια στιγμή νόμισα, ότι βλέπω φάντα-σμα. Αλλά σε λίγο, σχεδόν άμέσως, μια άλλη γυναίκα πέφαισε και μπροστά μου, ακολουθώντας την πρώτη. Κι' αυτή ήταν πολύ όμοια με την πρώτη, αλλά τα μαλλιά της ήταν μαύρα και φορούσε ένα φρόνμα, μαύρο επίσης. Γρήγορα—γρήγορα εξαφανίστηκε κι' αυτή άναμεσα στα πό-δια του κήπου.

Δεν ήξερα πια αν ήταν αλήθεια ότι είδα ή όνειρο. Έλπιω-ωστόσο το παράθυρο και κλείδωσα την πόρτα της καμάρας μου.

Εμήπως πό σπίτι αυτό είχε στοιχειωμένο ; σκεφτόμουν.

Όλη την ύπλοιη νύχτα δεν έλεισα ματί.

Το πρωί, όταν η ύπηρεσία μου έφερε το γάλα, μου είπε :

— Φαίνεται αδιάθετος, κύριε. Μήπως δεν κοιμηθήκατε καλά ;

Τότε πια δεν βάσταξα και της είπα :

— Μπορεί να κοιμήθη κανείς καλά, σ' ένα στοιχειωμένο σπίτι ;

— Ω, κύριε, γιατί τό λέτε αυτό ; με ρώτησε η ύπηρεσία.

Της διηγήθηκα τότε όλα όσα μου συνέβησαν. Για την κραυ-γή που άκουσα και για τις δυο καπέ-λες που είδα να τρέχουν στον κήπο μέσα στη νύχτα.

Η γρηά ύπηρετρία άναστήθη-κόννησε θλιβερά το κεφάλι της και μου

είπε :

— Αχ, κύριε, δεν ήταν φαντασ-μα αυτά που είδατε. Είνε η κόρες του κυρίου και της κυρίας.

— Η κόρες του κυρίου δημαρχού ;

— Μάλιστα, κύριε, η κόρες του κυρίου δημαρχού.

— Έχει λοιπόν παιδιά ο κύριος δήμαρχος ;

— Καλύτερα να μην τα είχε, κύριε.

— Γιατί τό λέτε αυτό ;

— Η αγαθή γερόντισσα σφόννησε το βοτρυκίονά της και μου είπε :

— Είνε μια πολύ θλιβερή ιστορία, κύριε. Θα σας την διηγήθω, αλλά δεν θέλω να σας χαλάσω το κέφι.

— Όχι, όχι, σας παρακαλώ, να μου τη διηγήσετε. Είμαι πολύ περιε-ργος να την άκούσω.

Τότε η γρηά ύπηρετρία άρχισε να μου διηγείται :

— Η μια απ' τις νέες, που είδατε στον κήπο, η ξανθή, είχε τρελή. Ή-αλλη, η μελαχροινή, έχει τα λογιά της, μα άσπέρωσε τη ζωή της για να περποιείται την άδελφή της. Δεν έ-φαινε να τη βλέπω σε κίνηση, όπω-ς μάς συμβουλεύουν οι γιατροί. Θέλε να την περποιείται αυτή μέχρι τελευτά-ας της πνοής. Αχ, κύριε, τις είδατε και τις δυο πόσο είνε όμοιες !... Δεν είνε καμία αυτές η καπέλες να γε-θούν έτσι από τον κόσμο, να θαρπώ-νται...

Μα γιατί, γιατί όλ' αυτά ; ρώτησα. Γιατί να τρελλάθη η κα-πέλη κι' άποσιωθή ή άλλη για πάντα στην περιποίηση της τρελής άδελφής της ;

— Γιατί, έξακολούθησε η ύπηρετρία, είχαν την άτυχία ν' άπε-λήσουν κι' η δυο τον ίδιο άνδρα. Τον άγάπησαν με τό ίδιο τρελλό πάθος κι' η δυο. Είνε αλήθεια, ότι κι' αυτές είνε πολύ όμοιες. Είνε τό πό όμορφο παλληκάρι του τόπου μας. Και ήταν περήφανος για τον άγάπησαν η δυο πό όμορφες καπέλες της πόλεως μας. Και δεν ήξερε ποιά να διαλέξει από τις δυο. Τότε η δυο άδελφές, που ήταν τόσο αγαπημένες μεταξύ τους, άρχισαν να ζηλεύουν η μια την άλλη. Με κανένα τρόπο δεν υποχωρούσε η μια χάριν της άλλης. Όσοπου τέλος, ο νέος άποφάσισε ν' άραβωνιαστή με τη μελαχροινή. Τότε η ξανθή τρελλάθηκε !... Και η μελαχροινή με την καρδιά σπα-ραγμένη από τις τύψεις, έδωσε τον άραβωνιαστικό της κι' άφω-στησε ν' άφερώση όλη της τη ζωή για την άδελφή της. Κι' έτσι έ-γινε. Είνε τώρα πέντε χρόνια που δεν έλειψε απ' τό πλευρό της ά-

Δεν ήξερε ποιά να διαλέξει από τις δυο...

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ο Άλφρεδος Μυσσέ στην Αιμέ ντ' Άλτόν :

Άγαπημένη μου, αγαπημένη μου, θα βρισκόσαι στο Παρίσι θ-στερα από πέντε μέρες, και θέλεις να μην είμαι τρελλός από χαρά και έλπίδα ;... Πώς να μην πεθάνω από την άνυπομονή, περιμέ-νοντάς σε, και από την ευτυχία, όταν σε ιδώ ;...

Δεν μου κάνει καρδιά να σου στείλω πίσω το γράμμα σου και να τό στερηθώ πέντε ολόκληρες μέρες. Σου στέλνω ένα άλλο σου γράμ-μα, πιο παλιό, και τα χείλη μου μαζί. Και όμωσες, αν μπορείς και πάλιν, καμιά. Ω, πώς θα σ' εκδικηθώ τώρα, πώς θα σ' εκδικηθώ ! Θά σου δώσω όλα τα φιλά και όλα τα χάδια που δεν σου δώκα τό-σων καιρό !

Όταν απ' το γράμμα αυτό, η Αιμέ ντ' Άλτόν, τρελή κι' αυτή από άγάπη, δεν σκέπτεται πια παρά πότε θα ξαναϊδή τον Μυσσέ. Προσπαθεί όμως να κρύβη τό αίσθημά της από τον κό-μο. Έτσι η σχέση τους μένουν μυστικές. Όσοσο, προσπαθούν να συναντιούνται όσο τό δυνατόν συχνότερα, χωρίς να εγείρουν ύ-ποψίες).

Ο Μυσσέ στην Αιμέ ντ' Άλτόν :

15 Απριλίου 1837. — Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ !... Ναι, βέβαια, η ιδέα σου μου άρέσει, αφού άρέσει και σ' εμένα. Ναι, άμορφο μου Χερουβείμ, να συναντιώμαστε στο σπίτι μου, αφού δεν βλέπεις σ' αυτό κανένα εμπόδιο. Νάξερεις πώς πήδησε η καρδιά μου

απ' τη χαρά, όταν μου τό προ-τόγραψες. Ναι, έννοια σου, δεν υπάραξε κανείς φόβος, κανένας κίνδυνος. Ναι, μπορείς να έρχε-σαι με τη μεγαλύτερη ασφάλεια.

Ξέρεις ότι κατοικώ κοντά στη βρύση της οδού Γκρενέλ. Είνε έ-να κτίριο σπίτι με όχι περιόριστη είσοδο. Θά μής χωρίς να πής τίποτε στο θυροκό και θα διασχί-σης την αυλή. Στο βάθος, δεξιά, βρισκείται η σκάλα. Όταν φθά-σεις εκεί, αγαπημένη μου, δεν θάχης πια ανάγκη από οδηγό, γιατί εγώ θα βρισκόμαι στο πα-ράθυρο, πίσω από τους μπερντέ-δες, περιμένοντας την άγάπη μου. Μόλις σε ιδώ, θα τρέξω να σε άναμώσω. Άγάπη μου, η σκέψη

μου σταματά. Τι χαρά, τί μέθη, τί ευτυχία !... Τα γράμματά σου με ξετρελαίνουν άκρια περισσότερο. Κάθε στιγμή τα ξαναδιαβάζω για να πιστένω στην ευτυχία μου, για να βεβαιωθώ ότι ένα τόσο όμοιο όνειρο, δεν είνε όνειρο. Άγάπη μου, δεν είνε άγάπη αυτό που νοιώ-θω για σένα, είνε τρέλλα, λατρεία !

Άντιο, άντιο, χίλια φιλά στο χείλη σου, στο λαιμό, στα κάτα-σπρά σου χεράκια. Στείλε μου γρήγορα ένα γράμμα που νάχη άγγί-ζει τα χείλη σου, τα μάτια σου, τον κόρφο σου, ολόκληρη εσένα, την χίλιααγαπημένη, την χίλιαλατρεμένη μου Αιμέ.

Ο Μυσσέ στην Αιμέ ντ' Άλτόν :

Ποτέ δεν φανταζόμουν ότι η άγάπη μπορούσε να δώσει τέτοια χα-ρά. Τί ευτυχία, τί ευτυχία !... Δεν ξέρω, άγγελέ μου, τί θα γίνη μια μέρα η άγάπη μας, μα είμαι βέβαιος ότι δεν θα μπορούσε ποτέ ν' ά-διση άγάπη υπό ασιωτέρους οίονους. Τη στιγμή αυτή που σου γρά-φω, σ' άρκίζομαι ότι καταβάλλω όλη τη θέλησή μου για να μη σου γράψω τρέλλες. Θά ήθελα να μη μιλώ, να μην αισθάνομαι ως τό Σάββατο που θα σε ιδώ, να κοιμηθώ ως τότε βλέποντάς σε στα δ-νειρά μου, και να ξυπνήσω για να τρέξω στο παράθυρο και να σε πε-ριμείνω. Νά, μου φαίνεται πώς σε βλέπω κιόλας να φτάνεις. Τό άμάξι

σταματά, κατεβαίνεις, προχωρείς με μικρά βήματα, στην αυλή, φτά-νεις στη σκάλα... Τρέχω, σε πάνω από τα χέρια, σε φιλώ. Στο ση-μείο αυτό η φαντασία μου σταματά. Δεν προσπαθώ να προβλέψω τί-ποτα, ούτε την ευτυχία μου, ούτε την όμορφιά σου, ούτε την πρώτη λέξη που θα μου πής. Μα τό πρώτο σου φιλά, δ, έκείνο τό μαγεύω κιόλας, τό αισθάνομαι, με καίει ολόκληρον !

Άντιο, θεά μου, άντιο, άγγελέ μου !... Χίλια φιλά στα χείλη σου... Φοβόμαι μήπως δεν σου άρέσω άρκετά, μήπως δεν μ' εύρεις άντάξιο σου. Άντιο, ζωή μου, σε σφίγγω πάνω στην καρδιά μου με όλη τη δύναμή μου. Ω, πόσο σε αγαπώ !... Πόσο σε αγαπώ !...

ΓΝΟΜΙΚΑ

Λίγοι άνθρωποι έχουν τό κονράγιο να φαίνονται τόσο καλοί, όσο είνε στην πραγματικότητα.

Χάρ.

Καλωσύνη δεν είνε τό να φαίνεται κανείς καλύτερος από τους χειροτέρους του.

Σενέκας.

ΟΡΚΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Ο ήρκος, κατά τον όποιο γίνεται η όρκωμοσία στα διάφορα μέρη

του κόσμου, ποικίλει αναλόγως των έθιμων έκάστου λαού. Στην Κί-να π.χ., όταν ο μάργος όρκίζεται στο δικαστήριο, ο δικαστής του έ-πεφάσισε την ποινή, η όποια θα του επιβληθή αν ψευδομαρτυρήσει, καίοντας ένα γυάλινο βάζο.

Οι Μαμαβανόι, όταν όρκίζονται στο Κοράνιο, γέρνουν τό σώμα τους επάνω του μέχρις ότου άγγείουν με τό κεφάλι τους τό ιερό

βιβλίο.

Οι Έλβόι, όταν όρκίζονται, καθώς και όταν παρενρίσκονται στη δια-κρίση της συναγωγής των, εξακολουθούν να φορούν τα καπέλ-α τους.

Στην Περού οι μάργους συνήθίζουν να όρκίζονται άπάνω σ' έ-να γυάλινο. Όταν μάλιστα θέλει ο δικαστής, μπορεί να άται-νιστεί από τον μάργον ν' άνοιξη στο χέρι του μια μικρή πληγή και να κοιτάξει στο έσω του τό αίμα.

Οι Έλντ κεντόινε, όταν όρκίζονται, μ' ένα άγκάθι τό άριστερό τους χέρι, άνακατώνουν έκείνη τό αίμα που θα τρέξη με στόχτη και πέφτει άπάνω στο μίγμα αυτό, τό όποιο συμβολίζει την τύχη των όρκωμένων, δηλαδή τον διά της πυρός θάνατό τους.

Στην Αυστραλία και στην Παπουασία συνήθίζουν να όρκίζονται με κάποια μάτια. Κατά τη διάρκεια δέ της καταθέσεώς του, ο μά-ργος άπλώνει τα χέρια του διά της πυρός θάνατό του.

Ο παρενρίστερος όμως ασφαλώς τρόπος όρκωμοσίας υπάραξε πάλι κάπου κάπου. Άπώ ο μάργος υποχρεούται, πρδ της καταθέσεως, να κά-νει κάποιον μάρτυρα στο δικαστή, καθώς και μερικά... τσα-

λάκια να καθίσαι

στο δικαστήριό

και να υποβάλ-

ει στην ποινή της

καταθέσεως.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΡΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

ΙΕ'.

ΕΤΑ λίγα λεπτά οι χοροφύλακες έπιασαν και μετέφεραν τον Δικαιοπόλο στο βαπόρι. Τώρα πια όμως δεν του είχαν καμιά επιποσύνη και τον δέσαν με τις τριχιές πουχαν μαζί τους χεροπόδα, έτσι που να μην μπορεί ούτε να σαλέψει καν...

Έτσι δεμένος τον εκράτησαν σ' όλο το διάστημα του ταξιδιού. Τον λύνανε το ένα του χέρι μανά να τρώει και να εκτελεί όλες τις άλλες ανάγκες του.

Είχαν τρομάξει τόσο οι χοροφύλακες με την απόπειρα της αποδράσεως του Δικαιοπόλου, ώστε δεν τον λύσανε ούτε όταν το βαπόρι έφτασε στο λιμάνι που επρόκειτο να τον αποβιβάσουν.

— Πώς θα τον βγάλετε έξω; τους ρώτησε περίεργος ο πλοίαρχος.
— Με το βίντζι! απάντησαν οι συνοδοί του καταδίκου.
— Με το βίντζι;
— Με το βίντζι βέβαια. Σάν... μπασίλο!

Κι' έτσι έγινε πράγματι. Γατζώσανε τον κατάδικο στο βίντζι, δεμένο χεροπόδα, τον βγάλανε έξω, τον φόρτωσαν σ' ένα άμαξι και τον μετέφεραν στις φυλάκες. Και τότε μονάχα ήσυχασαν και κινήσαν το σταυρό τους:

— Δόξα νύχ η Θεός!... 'Από κακό μπελά γλυτώσαμε...

Ερχόμαστε τώρα στα της καρατομής-σεως του Δικαιοπόλου, ή οποία, όπως ε-γράφουμε, επρόκειτο να γίνει στας Καλάμας.

Στις 16 Ιουνίου το πρωί, πριν ακόμα βγει ο ήλιος, ο Φορούαρχος Παλαμίδου διάταξε να ειδοποιηθούν τον Δικαιοπόλο στο κελλί του ν' αρχίσουν να ετοιμάζονται, προκειμένου να επιβιβασθώ το απόγευμα στη «Σαλαμίνια», που ήταν άγνωστοβολισμένη στο λιμάνι, και να μεταφερθεί στας Καλάμας, όπου θα έ-

με το κεφάλι του σκυμμένο και πίσω έχοντας ή φρουρά της 'Αρχοντίας.

Όταν έφθασαν έξω απ' το σπίτι των Μπάντι, ο Παλίντος σήκωσε το κεφάλι του. Δεν είχε γελαστεί. 'Η Διάνα βρισκόταν σ' ένα παράθυρο. Καθώς τον είδε έτσι πίσω απ' τον δήμο και με το σκυλί περασμένο στο λαιμό του, ή νέα δεν μπόρεσε να κρατηθεί πια... Και χωρίς να συλλογιστεί απολύτως τίποτε, βγήκε έξω, έτρεξε μισοστά στον δήμο και το φώναξε:

— Στάσου.

Και κατόπιν, γυρίζοντας προς τον επίτροπο της 'Αρχοντίας, έ-πρόσθεσε:

— Ένδοξο εγώ ζώ, δεν μπορείς να τον κρεμάσεις, γιατί δεν του ά-ξίζει ο θάνατος. Δεν είναι κλέφτης, ούτε μπήκε στο σπίτι μας για να κλέψει. Θά σάς πω εγώ γιατί μπήκε! Πρέπει να μάθει όλη ή Φλωρεντία την αλήθεια κι' άς γίνει ό,τι γίνει, άς με πεταχόσουν έπειτα κι' έμένα κι' εκείνον.

Με το κεφάλι ψηλά, περφόρα, αλλά και με φωνή που έτρεμε απ' τη συγκίνηση, ή Διάνα ντύνει Μπάντι, εκεί, μισοστά στον επίτροπο της 'Αρχοντίας, στον λαό που είχε μαζεστεί και στους συγγενείς της που έτρεξαν κοντά της, φανερώσει όλη την αλήθεια, ότι δηλαδή ο Παλίντος ήταν σύγγενός της, ότι είχαν παντρευτεί μυστικά και ότι κάθε νύχτα ο νέος πήγαινε στο σπίτι της κι' έμενε μαζί της.

Μόλις άκουσε την αποκάλυψη αυτή, όλος ο λαός άρχισε να φωνάζει: «Χάρι, χάρι. Άς έθυσσε ευτυχισμένο!».

Τότε κι' ο επίτροπος της 'Αρχοντίας διάταξε να σταματήσει ή τραγική πορεία προς τον θάνατο και όδήγησε και τους δύο νέους στον Διμαρχο, όπου εκλήθη να συνεδριάσει ή 'Αρχοντία. Ο Διμαρχος έ-στειλε κι' έφώναξε τον πατέρα της Διάνας και τον πατέρα του Παλίντου και τους ρώτησε αν δέχονται να μείνουν τα παιδιά τους παντρεμένα. Τότε οι δύο γονείς νταχθήθηκαν για μια στιγμή κι' έδωσαν ο ένας το χέρι του στον άλλον, σφιγγοντάς τα θερμά. Έπειτα πλησίασαν τους δύο νέους, έπιασαν τα χέρια τους και τα ενέδωσαν.

Από τότε τελειώσε το προμύθιο μυσος των δύο οικογενειών, που τις είχε ενώσει τότε ή φλογερή κι' αποφασιστική άγάπη του Παλίντου και της Διάνας.

γίνετο ή εκτέλεσός του.

Ένας υπαξιωματικός κι' ένας δεσμοφύλακας μπήκαν στο σπασμένο κελλί του καταδίκου και του άγγειλαν ότι επρόκειτο να πάει ή τελευταία της ζωής του ταξίδι.

Ο Δικαιοπόλος άκουσε τη θλιβερή είδηση, χωρίς να ταράξει το βόλο. Τη στιγμή αυτή καθόταν κοντά στο φεγγίτη του κελλιού και διάβαζε ένα βιβλίο με τον τίτλο «Οι Ήρωες της Ελλάδας», που γράφον την ζωή και την ήρωική δράση των αγωνιστών του 1821. Σήκωσε το κεφάλι του, κύτταξε τον υπαξιωματικό και τον δεσμοφύλακα και τους άποχρίθηκε:

— Καλά... Θά έτοιμαστώ...

Κατόπιν ξαναβύθισε στο διάβασμα.

Έξαφνα, ύστερα από λίγα λεπτά, παράτησε πλάι του το βιβλίο και γυρίζοντας στον δεσμοφύλακα του είπε:

— Ξέρεις τί γράφει αυτό εδώ το κιτάκι;

— Τι γράφει;

— Νά, για τους ήρωες του 21 γράφει. «Όλοι τους σχεδόν πήγαν σκοτωμένοι. Έτσι θα πάω κι' εγώ...»

— Μα αυτοί ήσαν μαρτυρές, του είπε ο δεσμοφύλακας.

— Κι' εγώ τί είμαι;

— Αυτοί σκοτώθηκαν για την πίστι, τη θρησκεία, την πατρίδα...

— Το ξέρω... Άλλοι σκοτώνονται για την πίστι κι' άλλα για την πατρίδα. Μα κι' εγώ δεν εγκληματήσα από ευαίσθηση ή παράδοξο. Για μια ιδέα εγκληματήσα. Οι Παπαδογονισμοί με κατα-τρύχαν, δεν μπορούσα να υποφέρω τη δουλεία τους και τους έβλα-μαχαίρι. Άν ήσαν στην πατρίδα μου Τούρκου, θα σκότωνε Τούρ-κους.

Στις 11 π.μ. οι δεσμοφύλακες έπαισαν στο κελλί του Δικαιοπόλου και τον έβλε-π' άλλασίδες, προκειμένου να μεταφερθεί επί της «Σαλαμίνιας».

Στο ίδιο κελλί εκρατείτο και ο παρ-τής Κοντογιώργος, καταδικασμένος έπει-σε θάνατο. Προκειμένου να μεταφερθεί και αυτός διά της «Σαλαμίνιας» και να ύστατη την ίδια τύχη με τον Δικαιοπόλο, τον δένουν μαζί με τον συγκατάδικό του.

Οι δύο κακογυρηγί γελούν κι' άσπασ-ται κατά το διάστημα της δεσμότη-των.

Προκειμένου να τους παραλάβει όλος ο ένοπλος δυνάμεις στρατιωτών και να τους καταβείστο στο λιμάνι, οι δύο μελωδισ-τοι κακογυρηγοί άποχαρτούν τους στρα-τόδικους των.

— Γειά σας, παιδιά!... τους φωνά-ζουν. Καλή αντίκριση, βρε, στον άλλον κόσμο... Νάχετε όμόνοια κι' άγανη ταξί-δού σας...

Άμέσως κατόπιν ξεκινούν για την πό-λη. Το Ναύτιλο, κάτω απ' το Παλαμίδ, πε-ρκαίει στο πόδι.

Οι δρόμοι, απ' τους οποίους θα περ-σουν οι μελωδιστικοί κακογυρηγοί, μαρμα-ρίνουν απ' την πολυκοσμία.

Στη θέα του λαϊκού αυτού συναγεμω-μού, ο Κοντογιώργος έ-μιάζει.

Ο Δικαιοπόλος όμως είναι άταραχος. Οι κατάδικοι επιβιβάζονται, τέλος, στη «Σαλαμίνια» και οι δύο το άτμόπλοιο άποπλέει για την Καλάματα.

Και τώρα ερχόμαστε στον επίλογο της τραγικής αυτής ιστορίας. Ολόκληρη ή Καλάματα βρισκόταν στο πόδι την ήμερα της άφιξ-σεως των καταδίκων.

Όλοι ήθελαν να τους δουν.

Ήθελαν, προπάντων, να δουν τον φοβερό και τρομερό Δικαιο-πόλο.

Ο Δικαιοπόλος το ήξερε αυτό, το έμάντευε και πέρασε μέσα απ' το πλήθος ληιστές και κοινιστές, σαν να πήγαινε σε γάμο.

Γιατί όχι; Την εποχή αυτή ή λαλίστατη και ή άπανθρωπη, ή φ-ρωτισμός και το εγκλημα ήσαν πράγματα μετρεδμεμένα κι' αλλοιό-δετα...

Η εκτέλεσις των κακογυρηγών θα γινότανε τα ξημερώματα της ε-πομένης. Με τη «Σαλαμίνια» είχαν μεταφερθεί στας Καλάμας και τα διάφορα έξαγρήματα της λαίμηττομου. Έπίσης, πλην των καταδικω-μένων και της συνοδείας των, επέβαιναν του άτμοπλοίου και οι δύο γυναι-κας πλέον δήμοι Άμοροδάκης και Τελώνης.

Η συναμολόγησι των έξαγρημάτων της λαίμηττομου στον τό-πος της εκτέλεσεως, έγινε τη νύχτα.

Όλη ή Καλάματα άγρύπνησε τη νύχτα αυτή. Άγρύπνησε όλος

δεν θα πη τίποτα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Ο άεργος του Σολωμού. 'Η γενεαλογία του ποιητού. Τό ειδικό του με μια παντρεμένη κοντέσσα. 'Ο γάμος του. 'Ο Τυπάλδος έξυμνεί τους ήρωας. 'Ο λυρισμός του. Τό δικαστικό του στάδιο. 'Η Καταδίκη του Κλέφτη, ή «Τρελ-λή» και τα «Δύο Λευκούδια». Τυπάλδος και Καρρέρ. 'Ο θάνατος του ποιητού, κτλ. κτλ.

ΟΝ όνόμασαν δορυφόρο του Σολωμού, και ύπηρεζε, δίχως άλλο, ένα από τα λαμπρότε-ρα άστρα στον άστερισμό της Έπτανησια-κής λύρας. 'Ο 'Ιούλιος Τυπάλδος έγραψε μέσα στο νόημα της Τέχνης και τα ποιήμα-τά του είνε γεμάτα ιδεαλισμό και ευγένεια.

Έπίσης ή ζωή του ύπηρεζε άλλη και τι-μια: Γεννήθηκε στο Ληξούρι της Κεφαλ-ληνίας, σ'α 1814. 'Ο οίκος των Τυπάλδων είνε 'Ιταλικής καταγωγής αλλά έχει εγκα-τασταθεί στην Κεφαλληνία από τα 1400. 'Η μητέρα του ποιητή κόμισσα Τερέζα Ριγκέ-τι, κατήγετο από τη Βερόνα και ήταν προι-μασμένη με έξαιρετική μόρφωση και με ποιη-τική ψυχή. Έτσι, ο 'Ιούλιος Τυπάλδος, κα-τά το νόμο της κληρονομικότητας, είχε ό-λες τις λεπταιόηθες της κοντέσσας μητε-ρας του, και από τον πατέρα του τη γερή σωματική διάπλασι, που χαρακτηρίζει τους Κεφαλλονίτες.

Όσοι έγνωσαν προσωπικώς τον 'Ιούλιο Τυπάλδο, έλεγαν ότι είχε όρατο παράστημα, κα-νονικά χαρακτηριστικά και μια γλυκιά μελαγχ-ολική έκφρασι στο πρόσωπό του.

Στη γένεσι της Κεφαλληνίας έμαθε ο 'Ιούλιος τα στοιχειώδη μαθήματα. Σ'α 1836, μαζί με τη μητέρα του, ταξιδεύτηκε στη Βε-ρονα της Ιταλίας το ξακουστό Λυκείο εφοίτησε άρκετον καιρό. Πή-γε και άπολυτήριο και κατέβηκε στην Κέρκυρα, όπου άκουσε τις

λέξεις του περιφημου καθηγητού Πάολο Κώστα...

Από τότε, έπαιρνε στην 'Ιταλία, έφοίτησε στην Φλωρεντία και της Πίζας και έμαθε καλά την Ιταλική γλώσσα. Έπίσης, εφοιδασμένος

στη Γαλλία, έμαθε και τη Γαλλική γλώσσα. Σ'α 1840, έπαιρνε στην Κεφαλληνία και στην Κέρκυρα, όπου άκουσε τις

λέξεις του περιφημου καθηγητού Πάολο Κώστα...

Από τότε, έπαιρνε στην 'Ιταλία, έφοίτησε στην Φλωρεντία και της Πίζας και έμαθε καλά την Ιταλική γλώσσα. Έπίσης, εφοιδασμένος

στη Γαλλία, έμαθε και τη Γαλλική γλώσσα. Σ'α 1840, έπαιρνε στην Κεφαλληνία και στην Κέρκυρα, όπου άκουσε τις

λέξεις του περιφημου καθηγητού Πάολο Κώστα...

Από τότε, έπαιρνε στην 'Ιταλία, έφοίτησε στην Φλωρεντία και της Πίζας και έμαθε καλά την Ιταλική γλώσσα. Έπίσης, εφοιδασμένος

στη Γαλλία, έμαθε και τη Γαλλική γλώσσα. Σ'α 1840, έπαιρνε στην Κεφαλληνία και στην Κέρκυρα, όπου άκουσε τις

λέξεις του περιφημου καθηγητού Πάολο Κώστα...

Από τότε, έπαιρνε στην 'Ιταλία, έφοίτησε στην Φλωρεντία και της Πίζας και έμαθε καλά την Ιταλική γλώσσα. Έπίσης, εφοιδασμένος

στη Γαλλία, έμαθε και τη Γαλλική γλώσσα. Σ'α 1840, έπαιρνε στην Κεφαλληνία και στην Κέρκυρα, όπου άκουσε τις

λέξεις του περιφημου καθηγητού Πάολο Κώστα...

Από τότε, έπαιρνε στην 'Ιταλία, έφοίτησε στην Φλωρεντία και της Πίζας και έμαθε καλά την Ιταλική γλώσσα. Έπίσης, εφοιδασμένος

στη Γαλλία, έμαθε και τη Γαλλική γλώσσα. Σ'α 1840, έπαιρνε στην Κεφαλληνία και στην Κέρκυρα, όπου άκουσε τις

λέξεις του περιφημου καθηγητού Πάολο Κώστα...

Από τότε, έπαιρνε στην 'Ιταλία, έφοίτησε στην Φλωρεντία και της Πίζας και έμαθε καλά την Ιταλική γλώσσα. Έπίσης, εφοιδασμένος

στη Γαλλία, έμαθε και τη Γαλλική γλώσσα. Σ'α 1840, έπαιρνε στην Κεφαλληνία και στην Κέρκυρα, όπου άκουσε τις

λέξεις του περιφημου καθηγητού Πάολο Κώστα...

Ακολουθεί ή παθητική άποστολή της κόρης στο οδό, «που έ-γνώρισε όλη της τη χαρά, αλλά και όλα της τα άκαριας, όσόντου, τέ-λος, ή νέα βρίσκει παρηγοριά στο θάνατο. 'Η Παναγιά τη σπλα-χνίζεται και την πάγει κοντά της:

Και μέσ' στο γλυκοχάραμα σέ μνή ήλιά άποκάτου,
'Η άγαρη έκοιμότανε τον ύπνο του θανάτου,
Κόκκινο ρόδο έστόλιζε το στήθος παγωμένο,
Σάν της ζωής ο άγγελος, πριν πεταχτεί ψηλά,
Νά το είχε άπλωμένο
Στα στήθη τα νεκρά.

Κοιμήσου, κόρη, ήσυχασε στην έρημη σου κλίνη,
Δάκρυ πικρό στο μνήμα σου μετά θνητό δεν χύνει,
Μόνον οι κρίνοι που έρημοι μέσα στα έσση καθίζουν,
Και το δέντρο τ' άχνόφυλλο που ρίχτει ή χειμώνα
Τα μνήματα στολίζουν
Πού άνοίγει ή συμφορά!

Έτσι προχωρούσε στη ζωή ο ποιητής, μοιράζοντας τις όρες του στη Μούσα και στη Νομολογία, σεμνός σε κάθε του εκδήλωσι.

Έξαφνα, ένα ειδικό ήρθε να συγκλονίσει την ψυχή του: 'Ο ποιητής άγάπησε μια όραία γυναίκα, τη Λουίζα δε Ρώση, παντρε-μένη με τον κόμητα Γεώργιο Ρώμα. 'Η Λουίζα άναπαύθηκε με την ίδια φλόγα στο άσθημά του και, τέλος, έχωρισε από τον άντρα της, για να στεφανωθεί τον 'Ιούλιο Τυπάλδο. Έγινε τότε κάτοιο σκάνδα-λο, αλλά ο γάμος έκλεισε γρήγορα τα κακά στόματα. Με οικογενειακά

φθισμένη τότε τη ζωή του, ο ποιητής γράφει νέα ποιήματα σε διά-φορα θέματα, άκόμη και πατριωτικά. Σ' ένα από τα τελευταία, την «Καταδίκη του Κλέφτη», ακολουθεί τον στίχο των δημοτικών τρα-γουδιών: 'Ιδού πώς άρχίζει:

Έχετε γειά, ψηλά βουνά και κροσταλλένες βρύσες,
Χαράματα με τις δροσιές, νύχτες με το φεγγάρι,
Και σας μαύρα κλεφτοπούλα που την Τουρκία έτρωμάτε.
Άρρώστια δεν με πλάκωσε και πηγαίω να πεθάνω,
Κι' αν πάρει βόλι το κορμί, πάλι ή ψυχή άπομένει!

Μαύρο πουλάκι θα γενώ, μαύρο χελιδνάκι
Ναρθώ το γλυκοχάραμα, να ιδώ που πολεμάτε.
Και σά σκολάσει ο πόλεμος, κι' έθγει τ' άγνό φεγγάρι
Πάλι σε κάρω να σταθώ σ' ένα κυπαρισάκι.
Τά λίγα τά κλεφτοπούλα που βρώ στη γή να κλάψω!
Μέσα σ'ής νύχτας την έρημιά, στον ύπνο που κοιμάται
Ν' άκούσουν ή μανάδες τους, να τά μοιρολόησουν...

Σ'α 1860, ο 'Ιούλιος Τυπάλδος έδημοσίευσε σε στίχους δεκαπεντασύλλαβους μια όδη «Είς τον θάνατον του φιλέλληρος Καρόλου Λενομάν».

Σ'α 1874, στη Βενετία, έδημοσίευσε σε φυλλάδιο «Ωδήν εις τον θάνατον Σπυριδώνος Τρικομήτη».

Έπίσης «Ωδήν εις τον Πατριάρχη Γρηγόριον» και άλλες. Σ'α μεγαλοπρεπές μνημόσυνο που έγινε στη Ζάκυνθο, για τον θάνατο του Διονυσίου Σο-λωμού, ο Τυπάλδος έξεφώνησε θαυμάσιο και βαθυ-στόχαστο λόγο, στη δημοτική γλώσσα.

Διάφοροι Έπτανησιοί μουσικοσυνθέτες έτόνιζαν σε παθητικές μελωδίες ποιήματα του 'Ιουλιού Τυ-πάλδου. Έν' απ' αυτά είνε και τα «Δύο λουλούδια» που άξίζει να τα παραθέσουμε ολόκληρα:

Μόλις έρεγγε τ' άστέρι Πρώτη έπρόβαλε, Μαρία,
Της αλγής γλυκά-γλυκά, Και σε άπάντησα σιμά,
Μόσχους έγινε τ' άέρι Είς την έρημη έκκλησία
Στην όρασι Προτομαγιά, Όπου έπηγαμε συχνά,
Πριν άρχίσουν τά τραγού- Τά μαλλιά σου έπέφταν
δια, (πλήθος)

Τό ξεφάντωμα, οι χοροί, Είς τον κάτασπρο λαού,
Μέσα σ' άγγιχτα λουλού- Και σου έστόλιζε το στή-
δια, (θος)

Πρώτη έπρόβαλε έσύ, Ρόδο όραίο, παρθενικό.

Με το χέρι σάν το κρίνο Μονάχος μέσ' στην έρημιά
Μου έπρόσφερε γλυκά: Είς το μνήμα σου έμπροστά,
«Πάρτο, μωμέ, σού τό δίνω, Έγώντισσα, Μαρία
Και τ' άκούσε ή καρδιά. Και τό έβλεπα θέρμα.

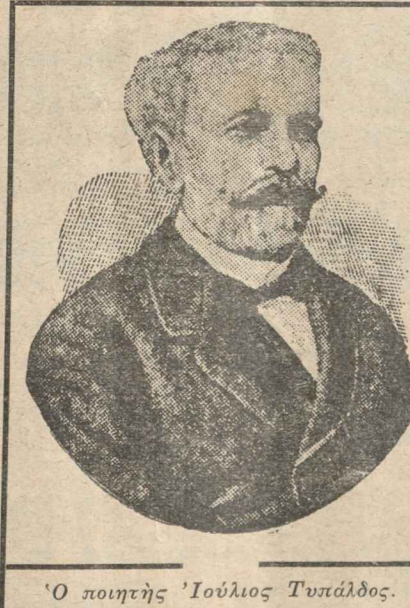
Μέσ' στο γρόνισμα, Μαρία, 'Από τ' άνή έκει σπαρμένα
Πάλι έγύρισα έδεκα, Έκοψα ένα μοναχό
Είς την έρημη έκκλησία, Έκφορ ένα μοναχό
Όπου σ' είχα πρωτοείδε, 'Αγνό κι' άσπρο, σάν έσένα,
Σάν έσέ παρθενικό.

Όλα' αντί το ούράνιο σόμα, Και τό έταίριασα μ' έκείνο
Τά θεία βλέμματα να ιδώ, Όπου μωδώσε έσύ,
Και τ' άέρινο το σόμα, Νάν' το ρόδο με το κρίνο
Έρατο πλάσμα, άγγελικό, Πάντα ένδωμοι πικρή.

Μέσ' σ' άπάρτη χορτάρι, Τόνα σύμβολο θανάτου,
Είσα έρημ, μοναχό, Τάλο νεύσης κι' όμορφιάς —
Ένα κάτασπρο λιθάρι, 'Η χαρά πάντα έδω κάτου
Μ' ένα δόλοστρο σταυρό. 'Αδελφή της συμφοράς.

Ο άειμνηστος ιστοριοδίης Σπ. δε Βιάζης, σε παλαιά μελέτη του για τον ποιητή, γράφει:

«'Η ποίησις του Τυπάλδου διακρίνεται μάλλον διά το όραϊόν, την απά-μυλλον χάριτα, την περιφραστικήν, την καλλιτέλειαν και την άκραν φιλοπατριαν. Άπειροι είνε τόν κόσμον έγρασαν στίχους, και τούτων οι πλείστοι σού άπό της ιστορίας της γραμματολογίας άναφέρονται, και εκ των άναφερομένων, τίνες ζώσι μόνον εις την μνήμη ειδικών τινων γραμματολόγων. 'Ο έών έν τη μνήμη του λαού, δεν άποθήσκει. Έχει όμως ο Τυπάλδος παρηγοριαν ερ-

'Ο ποιητής 'Ιούλιος Τυπάλδος.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδιές, είναι να προμηθευθήτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Είναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, αρχαιολογικά, τα οποία έχουν μεταφρασθῇ εἰς ἄλλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἴδετε ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου» :

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 60, ἔξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριῶδες, αἰσθητικώτατον, περιπαθέστατον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς ἐγγενούς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρη μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 30, ἔξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσῃεν ἕναν ποῦ νὰ τὸν ἐδιάβασεν ὅταν ἐδημοσιεῖται εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειότητα ἐπιτυχίαν ἐξ ὧν μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τὴν ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶναι καὶ αἱ «Περίπεταιιαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ἄλλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξεῖδι στὸν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ἀπαιταλίου σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάντζου, γραμμένον ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλειότατων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τριφυρῶτατον εἰδύλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, μετὰ βασιανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγῶν ἑραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάτως φιλόργον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδιῶν Ἰουλίον Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολὺλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΓΚΡΕΒΙΛ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Αἰσθητικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένον ἀπὸ τὴν τριφυρῶν Γκρεβίλ, ἐκτιλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας, τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μετὰ τὴν δραματικὴν πλοκὴν τοῦ καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶναι ἡ μεγαλειότερα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μετὰ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου», ἡ ὁποία εἶναι ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡΤΣ (Σελίδες 188. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ «Μονμάρτη» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης, γραμμένον ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φτωχῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωτὲς τῶν, ἡ ἀπάτη τῶν, περιγράφονται μετὰ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα, γραμμένον μ' ἐξαιρετικὴ τέχνη καὶ χάρι, γεμάτο αἶσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 5, ἔξωτ. δρ. 8). Σμυρναϊκὸ μυθιστόρημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνου λογοτέχνη, τὸ ὁποῖον διακρίνει ἡ ποιητικὴ του περιγραφὴ, ἡ εὐχάριστη πλοκὴ καὶ τὸ βαθύ του αἶσθημα.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πωλεῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 250 διὰ τὸ ἑξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶναι ἐλέγκλης βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶναι ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποιημάτων, περιέργων καὶ ὑπερχίλιαι εἰκόνες, χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβολογυνὴ λαίν», «Τὸ ἡμερολόγιον τῆς Εὐας», «Δυὸ καρδιές ποῦ ἀγαπήθησαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιγκ «Ἡ πριγκίπισσα Μαλ-λαίν».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μούμιαις ποῦ ζωντάνεψαν».

Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μούμιαις ποῦ ζωντάνεψαν», «Ἡ καινεύρια ἀγάπη καὶ παληά», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ Ἀνέκδοτα ἐξεχόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Χ. Ξενοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἑρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον ὁ «Μπαλασό», «Ἡ τελευταῖα ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου Ὁρτίς», «Μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς νύχτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάννα».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἕκαστον, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν. Ὅσοι θέλουν ἐλέγκληρον τὴν σειράν τῶν ἡμερολογίων τοὺς γίνεται ἔκπτωσης 30 ο/ο.

Ὁμοίως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν Α' Τόμος ἀντὶ δραχ. 300, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχ. 250 ἕκαστος. Διὰ τὸ ἑξωτερικόν δραχ. 400 ἕκαστος.

Ὅλοι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὐρίσκονται παρὰ τῷ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου-Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12, ὁδὸς Σαχ Σολιμάν Πασά) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς ἄλλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν πλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἑναντι πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβήν.